

32000D0520

25.8.2000

ОФИЦИАЛЕН ВЕСТНИК НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

L 215/7

РЕШЕНИЕ НА КОМИСИЯТА**от 26 юли 2000 година****съгласно Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно адекватността на защитата, гарантирана от принципите за „сфера на неприкосновеност на личния живот“ и свързаните с това често задавани въпроси, публикувани от Департамента по търговия на САЩ**

(нотифицирано под номер C(2000) 2441)

(текст от значение за ЕИП)

(2000/520/ЕО)

КОМИСИЯТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейския съюз,

като взе предвид Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. относно защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни ⁽¹⁾, и по-специално член 25, параграф 6 от нея,

като има предвид, че:

- (1) Съгласно Директива 95/46/ЕО от държавите-членки се изисква да следят предаването на лични данни на трета страна да се осъществява само ако съответната страна гарантира адекватно ниво на защита и ако законите на държавите-членки, които приемат други разпоредби от директивата, се спазват преди предаване.
- (2) Комисията може да установи, че трета страна гарантира адекватно ниво на защита. В този случай личните данни могат да бъдат предавани от държавите-членки, без да са необходими допълнителни гаранции.
- (3) Съгласно Директива 95/46/ЕО нивото на защита на данните следва да се оценява по отношение на всички обстоятелства, свързани с предаването или с набора от действия по предаването на данни, и като се вземат предвид конкретните обстоятелства. Работната група за защита на физическите лица по отношение на обработването на личните данни, създадена по силата на посочената директива ⁽²⁾, издаде ръководство за осъществяването на тази преценка ⁽³⁾.

- (4) При различните схващания за защитата на данните в трети страни адекватната оценка на тази защита и прилагането на всяко решение по силата на член 25, параграф 6 от Директива 95/46/ЕО следва да се осъществяват по начин, който не води до произволна или неоправдана дискриминация спрямо или между третите страни, където съществуват подобни условия, като това не е скрита пречка пред търговията, имайки предвид настоящите международни ангажменти на Общността.

- (5) Нивото на адекватна защита за предаването на данни от Общността към Съединените американски щати, определено съгласно настоящото решение, би трябвало да се постигне, ако организациите спазват принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, (по-долу наричани „принципи“) и „често задаваните въпроси“ (ЧЗВ), които определят насоките за прилагането на принципите, публикувани от правителството на Съединените щати на 21 юли 2000 г. Освен това организациите следва да оповестят публично своите политики на поверителност и те да бъдат от компетентията на Федералната търговска комисия (FTC) съгласно раздел 5 от Закона за Федералната търговска комисия, който забранява некоректните или измамни действия или практики в областта на търговията, или на друга институция, предвидена от законодателството, гарантираща действително съблюдаването на принципите съгласно ЧЗВ.

- (6) Областите и/или обработването на данните, които не са от компетентията на държавните органи на Съединените американски щати, посочени в приложение VII към настоящото решение, следва да попадат извън обхвата на настоящото решение.

- (7) За да се осигури правилно прилагане на настоящото решение, е необходимо организациите, които приемат принципите и ЧЗВ, да бъдат признати от съответните заинтересувани страни като лица, субекти на данни, лица, износители на данни, и власти, натоварени със защитата на данните. За тази цел Департаментът по търговия на САЩ или определен от него представител би следвало да поеме

⁽¹⁾ ОВ L 281, 23.11.1995 г., стр. 31.

⁽²⁾ Виж адрес: http://www.europa.eu.int/comm/internal_market/en/media/dataprot/wpdocs/index.htm.

⁽³⁾ РГ 12: „Предаване на лични данни към трети страни: прилагане на членове 25 и 26 от директивата на ЕС за защита на данните“, документ, приет на 24 юли 1998 г. от работната група.

задължението да поддържа и прави достъпен за обществото списъка на организациите, които декларират, че се присъединяват към принципите, прилагани съгласно ЧЗВ и които са от компетентния на поне един от държавните органи, включени в приложение VII към настоящото решение.

- (8) С цел да се гарантира прозрачността и да се запази възможността на компетентните органи в държавите-членки да осигурят защитата на физическите лица по отношение на обработването на личните данни, в настоящото решение трябва да се указва при какви изключителни обстоятелства спирането на някои конкретни потоци с данни може да бъде оправдано, дори ако е било установено достатъчно ниво на защита.
- (9) Възможно е да се наложи „личната неприкосновеност“, създадена според принципите и ЧЗВ, да бъде преразгледана в светлината на опита и на тенденциите в областта на защитата на личния живот при условията, където технологията позволява все по-лесно да се предават и обработват лични данни, както и в светлината на докладите относно изпълнението от компетентните правоприлагащи органи.
- (10) Работната група за защита на физическите лица по отношение на обработването на личните данни, създадена по силата на член 29 от Директива 95/46/ЕО, формулира становища за нивото на защита, предоставено съгласно принципите, свързани с личната неприкосновеност в Съединените щати, които са взети предвид при изготвянето на настоящото решение ⁽¹⁾.
- (11) Предвидените мерки в настоящото решение са съгласувани със становището на Комитета, създаден по силата на член 31 от Директива 95/46/ЕО.
- (12) Съгласно Решение 1999/468/ЕО на Съвета, и по-специално на член 8 от него, на 5 юли 2000г. Европейският парламент прие Резолюция А5-0177/2000 относно проекта за решение на Комисията относно адекватността на защитата, предоставена от принципите „сфера на неприкосновеност

на личния живот“ и свързаните с тях често задавани въпроси, публикувани от Департамента по търговия на САЩ ⁽²⁾. Комисията отново разгледа проекта за решение в светлината на тази резолюция и стигна до заключението, че въпреки че Европейският парламент изразява мнение, че е необходимо да се направят някои подобрения в принципите за защита на личната неприкосновеност и свързаните с тях ЧЗВ преди да би могло да се счита, че се предоставя „адекватна защита“, не е доказано, че комисията би превишила правомощията си като приеме това решение,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

1. По смисъла на член 25, параграф 2 от Директива 95/46/ЕО за всички дейности, попадащи в обхвата на посочената директива, се смята че принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ (по-долу наричани „принципи“), посочени в приложение I към настоящото решение, прилагани съгласно насоките, предоставени от „често задаваните въпроси“ (наричани по-долу ЧЗВ), публикувани на 21 юли 2000 г. от Департамента по търговия на Съединените американски щати, посочени в приложение II към настоящото решение, гарантират адекватно ниво на защита на личните данни, предавани от Общността към организации, установени в Съединените щати, имайки предвид следните документи, издадени от Департамента по търговия на Съединените американски щати:

- обзор на прилагането на сфера на неприкосновеност, посочен в приложение III;
- резюме относно вреди, понесени вследствие на нарушения на личната неприкосновеност и относно изричните разрешителни, предвидени по силата на законодателството на Съединените щати, посочени в приложение IV;
- писмо на Федералната търговска комисия, посочено в приложение V;
- писмо от Департамента по транспорта на Съединените американски щати, посочено в приложение VI.

2. Що се отнася до всяко предаване на данни, трябва да се спазват следните условия:

- организацията получател на данните е поела категорично и публично задължението да спазва принципите, приети въз основа на ЧЗВ; и
- конкретен правителствен орган на САЩ, посочен в приложение VII към настоящото решение, е законово оправомощен по отношение на тази организация да разглежда оплаквания и да взема мерки срещу некоректните или измамни практики, както и обезщетение за претърпените вреди от пострадалите лица, независимо от страната по пребиваване или националност, в случаите, когато не се спазват принципите, приети по силата на ЧЗВ.

3. Смята се, че условията, посочени в параграф 2, са изпълнени от всяка организация, когато тя обявя придържането си към принципите, приложени по силата на ЧЗВ, считано от датата, на която са уведомили американския Департамент по търговия (или негов представител) за оповестяването на задължението, предвидено в параграф 2, буква а), и на идентичността на държавния орган, предвиден в параграф 2, буква б).

⁽¹⁾ РГ 15: Становище 1/99 относно нивото на защита на личните данни в Съединените щати и текущите дискусии между Европейската комисия и Съединените щати.

РГ 19: Становище 2/99 относно адекватността на международните принципи за защита на личната неприкосновеност, публикувани от Департамента по търговия на Съединените щати на 19 април 1999 г.
РГ 21: Становище 4/99 относно често задаваните въпроси, които предстои да бъдат публикувани от Департамента по търговия на Съединените щати в рамките на предложените принципи „сфера на неприкосновеност на личния живот“ относно адекватността на международните принципи „сфера на неприкосновеност на личния живот“.

РГ 23: Работен документ относно текущото състояние на дискусиите между Европейската комисия и правителството на САЩ относно международните принципи „сфера на неприкосновеност на личния живот“.

РГ 27: Становище 7/99 относно нивото на защита на данните, гарантирано от принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, публикувани заедно с често задаваните въпроси (ЧЗВ) и други сходни документи на 15 и 16 ноември 1999 г. от Департамента по търговия на Съединените щати.

РГ 31: Становище 3/2000 относно диалога ЕС/САЩ относно споразумението относно „сферата на неприкосновеност“.

РГ 32: Становище 4/2000 относно нивото на защита, предоставено съгласно принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“.

⁽²⁾ Резолюцията все още не е публикувана в Официален вестник.

Член 2

Настоящото решение се отнася само до адекватността на защитата, осигурена в Съединените щати чрез принципите, приети по силата на ЧЗВ с цел изпълнение на изискванията на член 25, параграф 1 от Директива 95/46/ЕО, и не засяга прилагането на други разпоредби от посочената директива, които се отнасят до обработването на личните данни в държавите-членки, и по-специално на член 4 от него.

Член 3

1. Без това да засяга техните правомощия за вземане на мерки с цел гарантиране спазването на националните разпоредби, приети съгласно разпоредби, различни от тези по член 25 от Директива 95/46/ЕО, компетентните органи на държавите-членки могат да упражняват правомощията, с които разполагат, за да спрат потока данни към дадена организация, заявила себе си като придържаща се към принципите, приети по силата на ЧЗВ, за да закриля лицата, що се отнася до обработването на техните лични данни, в случаите, когато:

- а) държавният орган на Съединените щати съгласно приложение VII към настоящото решение или някоя независима инстанция за подаване на жалби по смисъла на буква а) от принципа за прилагане, съгласно приложение I към настоящото решение, е констатирал, че съответната организация е нарушила принципите, приети по силата на ЧЗВ; или
- б) когато е много вероятно принципите да са нарушени; когато всичко сочи, че съответната инстанция за прилагане не взима или няма да вземе в необходимите срокове мерките, които се налагат с цел решаване на въпросното дело; когато продължаването на предаване на данни представлява неминуем риск от сериозни вреди за съответните лица; и когато компетентните органи на държавите-членки са направили достатъчно последователни усилия, в зависимост от обстоятелствата, за да предупредят организацията и да ѝ дадат възможност да отговори.

Спирането се преустановява от момента, когато спазването на принципите, приложени по силата на ЧЗВ, е гарантирано и когато съответните компетентни органи на Общността са нотифицирани за това.

2. Държавите-членки информират незабавно Комисията за приемането на мерките съгласно параграф 1.

3. Държавите-членки и Комисията се информират взаимно за случаите, когато институциите, натоварени с контрола по спазването на принципите, приети по силата на ЧЗВ в Съединените щати, не успяват да се справят със задачата си.

4. Ако информацията, събрани съгласно параграфи 1, 2 и 3, представят доказателства, че някоя институция, натоварена със зада-

чата да контролира спазването на принципите, приети по силата на ЧЗВ в Съединените щати, не изпълнява ефективно задачата си, Комисията информира Департамента по търговия на САЩ и ако е необходимо, предлага проектомерки за приемане съгласно процедурата, посочена в член 31 от Директива 95/46/ЕО с цел заличаването или преустановяването на действието на настоящото решение или за да се ограничи обхватът му.

Член 4

1. Настоящото решение може да бъде адаптирано във всеки един момент в светлината на натрупания опит по време на неговото прилагане и/или ако нивото на защита, осигурено от принципите и ЧЗВ, се окаже недостатъчно спрямо изискванията на законодателството на САЩ.

Независимо от всичко това Комисията преценява прилагането на настоящото решение въз основа на информацията, с която разполага, три години след нотификацията му до държавите-членки и съобщава на комитета, създаден по силата на член 31 от Директива 95/46/ЕО, всички документи, които биха повлияли върху оценката, според която разпоредбите на член 1 от настоящото решение гарантират достатъчно ниво на защита по смисъла на член 25 от Директива 95/46/ЕО, и всяко доказателство, свидетелстващо, че настоящото решение се прилага по дискриминационен начин.

2. Комисията представя, ако е необходимо, проектомерки в съответствие с процедурата, предвидена в член 31 от Директива 95/46/ЕО.

Член 5

Държавите-членки вземат всички необходими мерки, за да се съобразят с настоящото решение, най-късно деветдесет дни след датата на нотификацията му до държавите-членки.

Член 6

Адресати на настоящото решение са държавите-членки.

Съставено в Брюксел на 26 юли 2000 година.

За Комисията

Frederik BOLKESTEIN

Член на Комисията

ПРИЛОЖЕНИЕ I

ПРИНЦИПИ ЗА „СФЕРАТА НА НЕПРИКОСНОВЕНОСТ НА ЛИЧНИЯ ЖИВОТ“

публикувани от Департамента по търговия на САЩ на 21 юли 2000 г.

Директивата за защита на данните (Директивата), която предоставя подробна правна основа в областта на защитата на личния живот в Европейския съюз, влиза в сила на 25 октомври 1998 г. Тя изисква лични данни да могат да бъдат предавани само на страни, които не са държави-членки и гарантират „адекватно“ ниво на защита. Независимо че Съединените щати и Европейският съюз имат за обща цел да защитят по-строг личния живот на своите граждани, Съединените щати имат по-различен подход в тази област от този на Европейския съюз. Съединените щати използват секторен подход, който представлява съвкупност от законови и подзаконови разпоредби, както и кодекси за саморегулиране. Имайки предвид тези разлики, голям брой американски организации изразиха своята несигурност по отношение на ефекта на изискуемия от ЕС „стандарт на адекватна защита“ върху предаването на лични данни от Европейския съюз към Съединените щати.

За да се ограничи тази несигурност и за да се предостави по-предсказуема рамка с цел подобни предавания на данни, американският Департамент по търговия публикува настоящия документ („принципите“), както и „често задаваните въпроси“ (ЧЗВ) по силата на своята законна власт, за да насърчи, окуражи и развие международната търговия. Принципите са изготвени след съгласуване с предприятията и широката общественост с цел насърчване на търговията между Съединените щати и Европейския съюз. Те са предназначени единствено за американските организации, които получават лични данни, произхождащи от Европейския съюз, с цел тези организации да изпълнят условията за сфера на неприкосновеност по силата на презумпцията за „ниво на адекватна защита“, произтичаща от нея. Тъй като принципите са формулирани единствено за да обслужват конкретната цел, тяхното прилагане за други цели може да се окаже неподходящо. Принципите не могат да заместят националните разпоредби за прилагане на директивата, които се прилагат за обработването на личните данни в държавите-членки.

Всяка организация е напълно свободна да реши дали да изпълнява или не условията за сфера на неприкосновеност и може да изпълни тези условия по различни начини. Организацията, която решат да се присъединят към принципите, трябва да се съобразяват с тези принципи, за да получат и запазят предимствата на сферата на неприкосновеност и трябва публично да декларират решението си. Ако например дадена организация участва в саморегулаторна програма за защита на личните данни, която се основава на тези принципи, то тя отговаря на условията за сфера на неприкосновеност. Дадена организация може да отговори на условията за сфера на неприкосновеност, като разработи свои саморегулаторни политики по отношение на защитата на личния живот, при условие че тези правила съответстват на принципите. Всяка една организация, която е избрала едно от двете решения и която наруши принципите, трябва да бъде санкционирана съгласно раздел 5 от Закона за Федералната търговска комисия, който забранява некоректните и измамни практики, или съгласно всеки друг закон или подзаконен акт, въвеждащ забрана на такива закони (виж приложението за списъка от законово утвърдени органи на САЩ, признати от ЕС). Освен това, когато дадени организации са предмет на регулиране от законови, подзаконови, административни или други правни разпоредби (или съвкупност от правила), които дават ефективна защита на личните данни, те могат също да се ползват от предимствата на сферата на неприкосновеност. Във всички случаи организацията ползва посочените предимства считано от датата, на която самосертифицира пред Департамента по търговия (или на лицето, определено от него), че спазва принципите, приети съгласно препоръките, формулирани в ЧЗВ относно самосертифицирането.

Придържането към принципите може да бъде ограничено: а) до необходимата степен, с оглед спазване изискванията за националната сигурност, обществения интерес или изискванията на правоприлагането; б) със закон, правителствено регулиране или съдебна практика, които пораждат взаимнопротиворечиви задължения или предвиждат изрични разрешителни, при положение че дадена организация, която е поискала подобно разрешително, може да докаже, че неспазването на принципите е ограничено до необходимата степен за гарантиране на първостепенните законово предвидени интереси, за които е поискано разрешителното; или в) изключенията или дерогациите, допуснати в директивата според законодателството на държавата-членка, при условие че тези изключения или дерогации се прилагат в сравними контексти. Съгласно целта за по-голяма защита на личния живот, организацията трябва да се стреми да прилага тези принципи изцяло и прозрачно, като посочват включително в техните политики за защита на личния живот — в кои области изключенията по отношение на принципите, предвидени в буква б) по-горе, ще се прилагат редовно. По същата причина, когато принципите и/или законодателството на САЩ позволяват на организацията да направят избор, от тези организации се изисква да изберат, в рамките на възможното, ниво с по-висока защита.

По практически или други причини някои организации може да искат да прилагат принципите за всички техни дейности по обработване на данни, но те са задължени да ги прилагат само за данните, предавани след тяхното встъпване в сферата на неприкосновеност. За да се присъединят към нея, не е необходимо да се прилагат принципите към личните данни, обработвани на ръка. Организацията, която желае да ползва предимствата на сферата на неприкосновеност, за да получат от ЕС данни, обработвани на ръка, трябва да прилагат принципите за всяка такава

предадена информация след придържането към посочените принципи. Организация, която иска да се ползва от предимствата на сфера на неприкосновеност до личните данни за човешки ресурси, които са предавани от ЕС, за да бъдат използвани в рамките на трудови правоотношения, трябва да посочи това, когато сертифицира своя ангажимент пред американския Департамент по търговия (или пред лицето, определено от него), и трябва да спазват изискванията, изложени в ЧЗВ за самосертифицирането. Организациите ще могат също така да предоставят гаранциите от член 26 от директивата, ако те включват принципите — в рамките на писмени споразумения със страните, осъществяващи предаване на данни от ЕС относно съществените разпоредби за защита на личния живот, след като другите разпоредби, отнасящи се до тези типови договори, бъдат одобрени от Комисията и от държавите-членки.

Правото на САЩ се прилага по въпросите на тълкуване и съобразяване с принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, (включително често задаваните въпроси) и на съответните политики за защита на личния живот, прилагани от организациите за защита на личната неприкосновеност, с изключение на случаите, когато организациите са поели ангажимент да си сътрудничат с европейските органи по защита на данните. Освен ако не е посочено нещо друго, всички разпоредби в областта на личната неприкосновеност и често задаваните въпроси се прилагат, когато са релевантни.

Под „лични данни“ и „лична информация“ се разбират данни относно определено или подлежащо на определяне физическо лице, което попада в обхвата на директивата, които са предадени от Европейския съюз на американска организация и които са регистрирани под каквато и да е форма.

НОТИФИКАЦИЯ

Всяка организация трябва да информира физическите лица за причините за събирането и използването на лична информация, за начините да се свържат с нея за запитвания или оплаквания, за видовете трети лица, на които тази информация ще бъде разкрита, за възможностите за избор и средствата, които предлага организацията на физическите лица с оглед ограничаване използването и разкриването на тези данни. Известието трябва да бъде предоставено на ясен и разбираем език, когато заинтересованите лица бъдат поканени за първи път да предоставят личната информация на организацията или веднага след като стане възможно, но във всеки случай, преди тези данни да бъдат използвани от организацията за цел, различна от тази, за която са били първоначално събрани или обработени от организацията, която извършва предаването или разкриването им за първи път на трето лице ⁽¹⁾.

ИЗБОР

Всяка организация трябва да предлага на физическите лица възможността да изберат („opt out“) дали личната информация за тях а) може да бъде разкрита на трето лице ⁽¹⁾, или б) може да бъде използвана за несъвместими цели с предназначението или предназначенията, за които тези данни са били първоначално събрани или за които по-късно са получили разрешение от физическото лице. Физическите лица трябва да разполагат с ясни и разбираеми механизми, леснодостъпни и с разумна цена, за да направят своя избор.

Що се отнася до чувствителната информация (например лична информация, свързана с медицинското или здравословното състояние на лицето, с неговия произход — раса или етнически произход, политическите му виждания, вероизповедание или философски схващания, членството му в даден синдикат или сексуални предпочитания), всяко лице трябва да има възможността да направи своя утвърждаващ или изричен избор („opt in“), при условие че информацията трябва да бъде разкрита на трето лице или използвана за цел, различна от първоначалната, когато е била първоначално събрана или за която по-късно е получено разрешение от физическото лице посредством упражняването от него на правото му на избор. Във всички случаи организацията следва да разглежда като чувствителна всяка информация, получена от трето лице, ако третото лице указва и третира тази информация като чувствителна.

ПОСЛЕДВАЩО ПРЕДАВАНЕ

За да разкрият информация на трето лице, организациите трябва да прилагат принципите на известието и на избора. По желание организациите могат да предават информации на трето лице, което действа като поръчител съгласно описанието, дадено в бележката в края, ако те удостоверят предварително, че третото лице е възприело принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ или е предмет на разпоредбите на директивата или всеки друг механизъм, удостоверяващ адекватното ниво на защита, или ако организацията сключи писмено споразумение с третото лице, в което последното поеме задължението да гарантира поне същото ниво на защита, каквото се изисква от същите принципи. Ако организацията съблюдава горните изисквания, тя няма да бъде считана за отговорна (освен ако организацията се съгласи за противното), в случай че трето лице, на което тя е предала тази информация, я обработва по начин, противоречащ на съществуващи ограничения или декларации, освен ако организацията го е знаела или е следвало да знае, че третото лице ще я обработва по горния начин и ако организацията не е взела необходимите мерки, за да предотврати това обработване или за да го преустанови.

⁽¹⁾ Не е необходимо да се предоставя известие или избор, когато данните се разкриват на трето лице, което като представител е натоварено да изпълнява задачи за сметка и по инструкции на организацията. От друга страна, принципът на последващото предаване се прилага в случаи на сходно разкриване на данни.

СИГУРНОСТ

Организациите, които създават, поддържат, използват или разпространяват лична информация, трябва да вземат необходимите предпазни мерки, за да предотвратят загубата, злоупотребата, неправомерния достъп, разкриването, изменението и унищожаването на тези данни.

ПЪЛНОТА НА ДАННИТЕ

От гледна точка на тези принципи личната информация трябва да съответства на употребите, за които са предназначени. Никоя организация не може да обработва лична информация по несъвместим начин с целите, за които тя е била събрана или за която по-късно е получено разрешение от физическото лице. Всяка организация, съответно, следва да вземе подходящите мерки, за да гарантира надеждност на данните по отношение на предвиденото им използване, както и тяхната коректност, пълнота и актуалност.

ДОСТЪП

Когато дадена организация разполага с лична информация за дадено лице, последното трябва да има достъп до тези данни и трябва да има възможността да ги коригира, променя или заличава, когато са неточни, освен когато затрудненията или разходите по предоставяне на достъп биха били несъразмерни на рисковете спрямо личния живот на физическото лице във въпросния случай или когато биха били нарушени правата на лица, различни от заинтересованото.

ПРИЛАГАНЕ

Ефективната защита на личния живот трябва да включва механизми, които да гарантират спазването на принципите на личната неприкосновеност, да се предвиди право за подаване на жалби за заинтересованите физически лица, засегнати от неспазването на принципите, както и да се санкционират организациите, които не са приложили принципите. Тези механизми трябва да включват: а) независими системи за подаване на жалби, леснодостъпни и на разумна цена, които да позволят да се разгледа и реши всяка жалба или спорове на физически лица, при позоваване на принципите и предоставяне на обезщетения, когато приложимото законодателство или инициативите в частния сектор предвиждат това; б) процедури за последващ контрол, за да се провери дали удостоверенията и твърденията, предоставени от стопанските единици за техните практики в областта на защитата на личния живот, са верни и дали тези практики се прилагат действително, както твърдят дружествата; в) задължения за решаване на проблемите, произтичащи от неспазването на тези принципи от организациите, заявяващи своето придържане към принципите, и последиците за тези организации. Тези санкции трябва да са достатъчно разубеждаващи, за да гарантират спазването на принципите от организациите.

*Приложение***Списък на законово установените органи на САЩ, признати от Европейския съюз**

Европейският съюз признава следните държавни органи на САЩ като овластени да разглеждат жалбите и да получават помощ за борбата с некоректните или измамни практики, както и обезщетение при неспазване на действащите принципи съгласно ЧЗВ:

- Федерална търговска комисия, въз основа на правомощията, които са ѝ предоставени съгласно раздел 5 от Закона за Федералната търговска комисия,
- Департамент по транспорт въз основа на правомощията, които са му предоставени по силата на глава 49 от Кодекса на САЩ, раздел 41712.

ПРИЛОЖЕНИЕ II

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ (ЧЗВ)

ЧЗВ 1 — Чувствителни данни

Въпрос (В): *Трябва ли организацията да предоставя винаги изричен избор (opt in), що се отнася до чувствителните данни?*

Отговор (О) Не, този избор не се изисква, когато обработването: 1) е от жизнен интерес за заинтересованото лице или за друго лице; 2) е необходимо, за да се установи право на иск или право на защита; 3) е необходимо, за да се оказат медицински грижи с цел определяне на диагноза; 4) се извършва по време на законни дейности от фондация, организация или друг орган с нестопанска цел и с политическа, философска, религиозна или синдикална цел и при условие че използването се отнася единствено до членовете на органа или до лицата, които поддържат с него постоянни редовни контакти, свързани с предназначението му, и че тези данни не се разкриват на трето лице без съгласието на заинтересованите субекти; 5) е необходимо, за да гарантира спазването на задълженията на организацията по отношение на трудовото право; 6) е свързано с данните, които ясно са били оповестени публично от физическото лице.

ЧЗВ 2 — Журналистически изключения

В: *Имайки предвид гаранциите, предоставени от Конституцията на САЩ в областта на свободата на пресата, и предвиденото изключение в директивата относно материалите, използвани от журналистите, прилагат ли се принципите на личната неприкосновеност за личната информация, събрана, поддържана или разпространявана за журналистически нуждите?*

О: Когато правата на свободната преса, заложили в първата поправка на Конституцията на САЩ, са несъвместими със защитата на личния живот, първата поправка има предимство за дейностите, които имат за предмет американски лица или организации. Личната информация, събрана с цел публикуване, разпространение или други форми на обществена комуникация, независимо дали ще се използват или не, както и информацията, които са били публикувани преди това, после са били архивирани, не са предмет на изискванията съгласно принципите „сфера на неприкосновеност“.

ЧЗВ 3 — Вторична отговорност

В: *Доставчиците на Интернет, телекомуникационните дружества и другите организации трябва ли да спазват принципите на лична неприкосновеност, когато само предават, изпращат, заместват или заличават, за сметка на друг орган, информация, които биха могли да нарушат тези принципи?*

О: Не. Нито самата директива, нито личната неприкосновеност могат да породят вторична отговорност. Не може да се търси отговорност на даден орган, когато той служи само за носител на данни, предавани от трети страни, и не определя нито целите, нито средствата за обработване на тези лични данни.

ЧЗВ 4 — Инвестиционни банки и одити

В: *В дейностите на одиторите и на инвестиционните банки може да се наложи обработване на лични данни без съгласието или без знанието на заинтересованото лице. При какви обстоятелства принципът на известието, на избора и на достъпа го допускат?*

О: Инвестиционните банкери или одиторите могат да обработват информации без знанието на физическото лице само в рамките и за необходимия срок за съобразяване със законовите изисквания или с изискванията от публичен интерес, както и в други обстоятелства, където прилагането на тези принципи би засегнало легитимните интереси на органа. Сред тези легитимни интереси фигурират контролът на спазването от страна на дружествата на техните законови задължения и законни счетоводни дейности, както и необходимостта от поверителност, свързана с евентуалните поглъщания, сливания, съвместни предприятия или други сделки със сходен характер, извършени от инвестиционните банкери или одиторите.

ЧЗВ 5⁽¹⁾ — Роля на властите, натоварени със защитата на данните

В: Как дружествата, които се задължават да сътрудничат с властите на Европейската общност, натоварени със защитата на данните ВЗД (Власти за защита на данните), поемат тези ангажименти и как тези ангажименти ще се изпълняват?

О: Според „сферата на неприкосновеност“ американските организации, които получават лични данни от ЕС, трябва да поемат ангажимента да използват ефикасни механизми, за да гарантират спазването на принципите „сфера на лична неприкосновеност“. По-специално, както се предвижда от принципа за прилагане, тези механизми трябва да предвиждат: а) средства за правна помощ за физическите лица, за които се отнасят данните; б) процедури на проверка, че удостоверенията и декларациите, направени от организациите по отношение на защитата на личния живот, са истинни, и в) задължения за решаване на проблемите, произтичащи от неспазването на тези принципи, и последиците за тези организации. Всяка организация, която е поела задължението да сътрудничи с ВЗД, предвидено в настоящия ЧЗВ, може да изпълнява букви а) и в) от принципа за прилагане.

Всяка организация може да поеме ангажимент да сътрудничи с ВЗД, като декларира в своето съобщение за придържане към принципа на личната неприкосновеност, изпратено до Департамента по търговия (виж ЧЗВ 6 относно самосертифицирането), че организацията:

1. избира да спазва изискванията по букви а) и в) от принципа „сфера на лична неприкосновеност“, като поема ангажимента да сътрудничи с ВЗД;
2. ще сътрудничи с ВЗД във връзка с разглеждането и решаването на депозираните жалби във връзка със сферата на неприкосновеност;
3. ще се съобрази с всяко едно становище, дадено от ВЗД, според което организацията ще трябва да вземе специални мерки, за да се съобрази с принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, включително всякакви мерки, свързани с правни средства или обезщетение в полза на физически лица, които са засегнати от неспазването на посочените принципи, и ще информира писмено ВЗД за взетите мерки по този повод.

Сътрудничеството на ВЗД ще се изрази чрез информации и становища, изразени по следните начини:

- ВЗД ще бъдат консултирани чрез неформален панел на ВЗД, изготвен на европейско равнище и който, *inter alia*, ще помогне за осигуряването на един хармонизиран и съгласуван подход.
- Панелът ще препоръчва съответните американски организации по повод на жалби от физически лица, по които няма приети решения и които се отнасят до обработването на личната информация, която е била препратена от ЕС съгласно сферата на неприкосновеност на личния живот. Съветите, които ще бъдат предоставени, ще визират гарантиране на правилното прилагане на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ и ще включват правните средства за съответното/ите физическо/и лице/а, които ВЗД считат за подходящи.
- Панелът ще дава становище в отговор на заведените жалби от заинтересованите организации и/или на жалбите, заведени директно от физическите лица срещу организациите, които са поели ангажимента да сътрудничат с ВЗД с оглед спазване на принципите на личната неприкосновеност, като насърчават или, при необходимост, подпомагат тези физически лица да използват първо вътрешните механизми за разглеждане на жалбите, с които организацията разполага.
- Ще се дават препоръки едва след като двете страни в диспута са имали възможността да представят своите забележки или, евентуално, да представят своите доказателства. Панелът ще се стреми да предостави препоръките си в най-кратки срокове, като спазва принципите на справедливия процес. По принцип панелът ще се произнесе най-късно в срок от 60 дни считано от получаването на жалбата или позоваването.
- Ако сметне, че е необходимо, панелът ще направи публично достояние резултатите от разглеждането на жалбите, по които е бил сезиран.
- Препоръката, предоставена от панела, няма да ангажира нито панела, нито ВЗД, които го съставляват.

⁽¹⁾ Включването на този ЧЗВ в пакета зависи от одобрението на FPO. Последните разгледаха настоящия текст в рамките на работната група по член 29 и повечето от тях решиха, че е приемливо, но те са склонни да се произнесат окончателно в контекста на едно цялостно становище, което работната група ще изготви във връзка с окончателния пакет.

Организациите, които изберат този начин за решаване на споровете, трябва да поемат задължението да спазват и прилагат препоръките, издадени от ВЗД. Ако някоя организация не изпълни препоръката в срок от двадесет и пет дни от получаването ѝ, без да посочи убедително обяснение за това, панелът ще оповести намерението си да придвижи въпроса или пред Федералната търговска комисия, или пред всеки друг федерален или държавен орган на САЩ, който има законови правомощия да предприема действия по правоприлагане в случаи на измама или погрешно представяне, или да заключи, че е допуснато сериозно нарушение по отношение на споразумението за сътрудничество, което в такъв случай ще се счита за недействително. В последния случай панелът ще информира Департамента по търговия (или неговия представител), за да може списъкът на членовете във връзка с личната неприкосновеност да бъде надлежно изменен. Всяко неспазване на задължението за сътрудничество с ВЗД, както и всяко неспазване на принципите на личната неприкосновеност ще бъдат разглеждани като състави на измама по силата на раздел 5 от закона, учредяващ Федерална търговска комисия, или на други сравними закони.

Организациите, които са избрали този вариант, ще плащат годишна такса за покриване на разходите за управление на панела и могат допълнително да бъдат призвани да участват в разходите за превод, произтичащи от разглеждането от страна на панела на жалбите, заведени срещу тях. Годишната такса не може да превишава 500 щатски долара и ще бъде намалена за малките дружества.

Възможността за сътрудничество с ВЗД ще бъде налична за организациите, присъединили се към принципа на сферата на неприкосновеност на личния живот за период от три години. ВЗД ще преразгледа споразумението преди изтичането на този период, ако броят на американските организации, избрали това, се окаже прекалено голям.

ЧЗВ 6 — Самосертифициране

В: Как организацията сертифицира, че признава за задължителни за нея принципите на личната неприкосновеност?

О: Предимствата, свързани с личната неприкосновеност, могат да се ползват от датата, на която организацията съобщава на Департамента по търговия (или на лицето, посочено от него), че признава за задължителни за нея принципите съгласно изложените по-долу насоки.

За да заявят придържането си към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, организациите могат да предоставят на Департамента по търговия (или на лицето, посочено от него) писмо, подписано от корпоративен служител от името на организацията, която се присъединява в областта на личната неприкосновеност, което съдържа поне следната информация:

1. името на организацията, пощенския адрес, електронния адрес, телефонните номера и факс номера;
2. описание на дейностите на организацията по отношение на личната информация, получавана от ЕС; и
3. описание на политиката за защита на личния живот, включително: а) когато да бъде консултиран от обществеността; б) датата, от която тези разпоредби ще се прилагат ефективно; в) службата, която разглежда жалби, молби за достъп и други въпроси, произтичащи съгласно принципа „сфера на неприкосновеност на личния живот“; г) специфичния законово предвиден орган, който има юрисдикция да разглежда жалби срещу организацията за некоректни или измамни практики и за нарушения на законовите или подзаконовите разпоредби, регламентиращи защитата на личния живот (и което е посочено в приложението за принципите); д) наименованието на всяка програма относно защитата на личния живот, в която членува организацията; е) метода на проверка (например вътрешна или извършена от трето лице) ⁽¹⁾, и ж) независимият механизъм за подаване на жалби, който е наличен, за разглеждане на нерешените жалби.

Когато организация иска предимствата на сферата на неприкосновеност да обхванат информацията за човешки ресурси, които са предавани от ЕС, за да бъдат използвани в рамките на трудови правоотношения, тя може да направи това, когато съществува законово предвиден орган, компетентен да разглежда жалби срещу организацията, произтичащи от информацията за човешки ресурси, съдържаща се в приложението към принципите. От друга страна, организацията трябва да посочи в писмото си за самосертифициране, че желае да обхванат и този род информации, че заявява ангажимента си да сътрудничи със съответния орган или органи на ЕС съгласно текстовете на ЧЗВ 9 и ЧЗВ 5 и че ще се съобразява с препоръките, дадени от тези органи.

Департаментът (или лицето, посочено от него) ще поддържа списък с всички организации, които подават такива писма, гарантирайки по този начин предимствата на сферата на неприкосновеност, и ще актуализира този списък въз основа на писмата и нотификациите, получавани всяка година съгласно ЧЗВ 11. Тези писма за самосертифициране следва да се изпращат поне един път годишно. В противен случай организацията ще бъде заличена от списъка и предимствата на сферата на неприкосновеност не

⁽¹⁾ Виж ЧЗВ 7 за проверката.

ще ѝ бъдат предоставени. Списъкът и писмата за самосертифициране, представени от организациите, ще бъдат обнародвани. Всяка организация, която самосертифицира придържането си към принципите на личната неприкосновеност, трябва също така да заяви в публичните си декларации относно политиката си на защита на личния живот, че се присъединява към принципите на личната неприкосновеност.

Задължението за придържане към принципите на личната неприкосновеност не е ограничено във времето, що се отнася до данните, получени през периода, когато организацията ползва предимствата на сферата на неприкосновеност. Това задължение означава, че тя ще продължи да прилага принципите за тези данни, докато организацията ги съхранява, използва или разпространява, дори ако впоследствие се оттегли от принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ по каквито и да било причини.

Организация, която престане да съществува като самостоятелно юридическо образование поради сливане или вливане от друга организация, трябва да нотифицира за това предварително Департамента по търговия (или лицето, посочено от него). Нотификацията следва също така да посочва дали организацията, която е погълнала другата, или новата организация, получена в резултат на сливането, ще: 1) продължи да бъде обвързана от принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ при действието на правото, уреждащо сливането или вливането, или 2) ще избере да самосертифицира своето придържане към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ или да установи други гаранции, като писмено споразумение, гарантиращо придържането към тези принципи. Ако нито 1), нито 2) не се приложи, всяка информация, придобита в рамките на сферата на неприкосновеност, трябва да бъде веднага заличена.

Организацията не е задължена да съобразява цялата лична информация с принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, но трябва да подчини на тези принципи всички лични данни, получени от ЕС след придържането си към сферата на неприкосновеност.

Всяко погрешно представяне пред широката общественост относно придържането на организацията към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ може да доведе до съдебно преследване пред Федералната търговска комисия или пред друг съответен държавен орган. Фалшивото деклариране пред Департамента по търговия (или пред лицето, посочено от него) може да доведе до преследване по силата на Закона за фалшивите декларации (False Statements Act) (18 U.S.C., § 1001).

ЧЗВ 7 — Проверка

- В:** *Какви са процедурите за проверка, използвани от организациите, за да проверят дали удостоверенията и декларациите на дружествата за техните практики по отношение на сферата на неприкосновеност на личния живот са истинни и дали тези практики се прилагат както са представени и съгласно принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“?*
- О:** За да се отговори на изискванията за проверка на принципа за прилагане, организацията може да провери тези удостоверения и декларации чрез самостоятелен или външен контрол за съответствие.

Съгласно подхода за самооценка проверката би трябвало да установи, че политиката на организацията по отношение на личната информация, получавана от ЕС, е подходяща, пълна, поставена на видно място, изцяло прилагана и достъпна. Тя също трябва да покаже, че тази политика съответства на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“; че физическите лица са информирани за съществуването на вътрешни процедури за разглеждане на жалбите и независими механизми, чрез които те могат да изпратят жалбите си; че организацията разполага с процедури за подготовка на персонала си с оглед изпълнение на горното и че налага санкции при неспазване; и че съществуват вътрешни процедури с цел периодичното провеждане на обективен контрол на неспазване на горното. Поне веднъж годишно корпоративен служител или друг упълномощен представител следва да подпише декларация за проверка на самостоятелния контрол и тя трябва да бъде предадена, при поискване, на физическите лица или в рамките на дадено разследване или жалба за неспазване.

Организациите следва да съхраняват документацията си за прилагане на техните практики относно сферата на неприкосновеност и да представят тази документация при поискване, в рамките на разследване или жалба за неспазване, на независимия орган, отговорен за разглеждане на жалбите, или на агенцията, компетентна в областта на некоректните и измамни практики.

Ако организацията е избрала външен контрол за установяването на съответствието, то последният трябва да докаже, че политиката на организацията в областта на защитата на личната информация, получавана от ЕС, съответства на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, че тази политика се спазва и че физическите лица са информирани за механизмите, които им позволяват да подават жалби. Методите за контрол могат да включват без ограничение одит, случайни проверки, използването на

разобличаващи средства или на подходящи технологични инструменти. Декларацията, потвърждаваща, че е извършен положителен външен контрол за съответствие, следва да бъде подписана поне веднъж годишно от контролиращото лице, от корпоративния служител или от друг упълномощен представител на организацията и да бъде предадена при поискване от физическите лица или в рамките на разследване, или при жалба за неспазване.

ЧЗВ 8 — Достъп

Принцип на достъпа:

Всяко физическо лице трябва да има достъп до личната информация, която го касае, с която разполага дадена организация, и да има право да коригира, да изменя или да заличава информацията, когато те са неточни, освен когато този достъп е свързан със затруднения или разходи, които са несъразмерни спрямо рисковете за защитата на личния живот на физическото лице или би имало нарушение на законовите права на лица, различни от физическото лице.

В 1: *Абсолютно ли е правото на достъп?*

О 1: Не. Съгласно принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ правото на достъп е основен елемент от защитата на личния живот. По-конкретно, то позволява на физическите лица да проверяват точността на наличната информация, която ги касае. Въпреки това задължението, което поема организацията за осигуряване на достъп до личната информация за физическото лице, с която тя разполага, зависи от принципа на пропорционалността или от основателността на молбата за достъп и в някои случаи тя трябва да бъде модулирана. Така например докладът с мотивите към основните насоки на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР) за защитата на личния живот (1980 г.) посочва ясно, че задължението за организацията да предостави достъп не е абсолютно. Правото на достъп не изисква толкова задълбочено проучване, като например по въпроса за призоваването, нито достъп до всички различни форми на съхранение на информацията от страна на организацията.

Опитът показва по-скоро, че когато отговаря на молби за достъп от страна на физическите лица, организацията следва да се ръководи преди всичко от мотивацията/мотивациите на молителя. Например ако молбата за достъп е неясна или много обща по съдържание, организацията може да обсъди това с физическото лице, за да разбере по-точно мотивите му във връзка с молбата и да потърси подходящата информация. Организацията може да поиска да разбере с коя/и служба/и физическото лице е имало контакти и/или какво е естеството (или употребата) на информацията, която е предмет на молбата за достъп. Независимо от това от физическите лица не се изисква да обосновават своите молби за достъп до собствените им лични данни.

Разходите и необходимите усилия са също важни фактори и следва да бъдат взети предвид, но те не са решаващи при определяне основателността на достъпа. Така например, съгласно другите разпоредби на настоящите ЧЗВ, ако информацията се използва, за да се вземат решения, които ще имат сериозни последици за физическото лице (например отказ или предоставяне на важни предимства, като застраховка, ипотека или работа), организацията е длъжна да ги разкрие, дори ако това се окаже относително трудно или скъпо.

Когато исканата информация не е чувствителна или не се използва, за да се вземат решения, които ще имат съществени последици за физическото лице (например маркетингови данни, които не са с характер на чувствителни и от които се определя дали на физическото лице да се изпрати или не каталог), но е лесно достъпна и нейното предоставяне не струва скъпо, организацията следва да предостави достъп до реалната информация, която организацията съхранява за физическото лице. Съответната информация може да съдържа факти, получени от физическото лице, събрани в хода на сключване на сделка или получени от други лица, които са имали контакти с физическото лице.

В съответствие с фундаменталния характер на правото на достъп организациите следва винаги да правят усилия, за да предоставят достъпа. Например ако трябва да се защитят някои информации и те могат лесно да бъдат отделени от останалата информация, която е предмет на молбата за достъп, организацията следва да отдели защитената информация, като направи достъпна останалата информация. Ако организацията реши да откаже достъпа в конкретен случай, тя следва да предостави на физическото лице, изискващо достъп, обяснение за това свое решение и да посочи лице за контакт за повече информация.

В 2: *Какво означава поверителна търговска информация и разрешено ли е на организациите да откажат достъпа до нея с оглед това тя да бъде защитена?*

О 2: Поверителната търговска информация (така както е определена във Федералните правила за граждански процес по разкриване) е информация, която организацията полага усилия да пази от разкриване, защото нейното разкриване би улеснило нейните конкуренти на пазара. Поверителна търговска информация може да бъде специална компютърна програма, която организацията използва, например симулационна програма или детайли от тази програма. Ако поверителната търговска информация може лесно да се отдели от информацията, която е предмет на молбата за достъп, организацията следва да отдели поверителната търговска информация и да предостави нетърговската информация. Организациите могат

да откажат или да ограничат достъпа, доколкото предоставянето ѝ би разкрило тяхна собствена поверителна търговска информация, така както тя е определена по-горе, и по-специално на маркетингови концепции или класификации, изготвени от тази организация, или поверителна търговска информация, принадлежаща на други организации, когато тази информация е свързана с договорни задължения за поверителност в случаите, когато е поето или е наложено такова задължение за поверителност.

- В 3:** *Когато се дава достъп, организацията може ли да разкрива на физическите лица лична информация за тях, извлечена от базата ѝ данни, или се изисква достъп до самата база данна?*
- О 3:** Достъпът може да се предостави като разкриване на информация от организацията на физическото лице и не изисква достъп от физическото лице до базата данни на организацията.
- В 4:** *Трябва ли организацията да реструктурира базите си данни, за да позволи достъпа?*
- О 4:** Достъпът се осигурява само в рамките на информацията, която организацията съхранява. Принципът за достъп сам по себе си не поражда никакво задължение за съхраняване, поддржане, реорганизация или реструктуриране на файловете с лична информация.
- В 5:** *Тези отговори ясно показват, че достъпът може понякога да бъде отказан. При какви други обстоятелства организацията може да откаже на физически лица достъп до личната информация за тях?*
- О 5:** Тези обстоятелства са ограничени и мотивите за отказ на достъпа трябва да бъдат конкретни. Организацията може да откаже достъпа до информация, ако нейното разкриване има вероятност да засегне опазването на важни обществени интереси, като националната сигурност, отбраната или обществения ред и сигурност. Достъпът може също така да бъде отказан, когато личната информация се обработва *само* за статистически и научноизследователски цели. Други мотиви за отказ или ограничаване на достъпа са:
- а) накръпяване на прилагането или привиждането в изпълнение на законодателството, включително превенцията, разследването или разкриването на престъпления или упражняване правото на справедлив съдебен процес;
 - б) нарушаване на гражданскоправния процес, включително превенцията, разследването или разкриването в резултат от правни иски или на правото на справедлив съдебен процес;
 - в) разкриването на лична информация, отнасяща се до друго/и физическо/и лице/а, ако това позоваване не може да се използва;
 - г) нарушаване на правно или друго професионално задължение или привилегия;
 - д) нарушаване на необходимите изисквания за поверителност при предстоящи или текущи преговори, като например тези, свързани с придобиването на публични дружества;
 - е) създаване на пречки за разследванията на сигурността на работниците и служителите или за производствата по обжалване;
 - ж) нарушаване на поверителността, която може да се окаже необходима за ограничени периоди във връзка с планиране на новоназначения или при реорганизация на организации; или
 - з) нарушаване на поверителността, която може да се окаже необходима за контрола, инспекцията или други правни действия, свързани с доброто икономическо или финансово управление; или
 - и) други обстоятелства, при които достъпът изисква несъответстващи усилия или разходи или би причинил нарушаване на законните права или интереси на други лица.

Задължение на организацията е, когато се позовава на изключението, да докаже основателността на действията си (което обикновено е факт). Както беше отбелязано, причините за отказа или ограничаването на достъпа следва да се предоставят на физическите лица и също така е нужно да им се съобщат координатите на определено лице, с което те могат да се свържат за допълнителна информация.

- В 6:** *Може ли организацията да предостави платен достъп, за да покрие разходите си?*
- О 6:** Да. Основните насоки на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР) приемат, че организациите могат да поискат плащането на такса, при условие че не е прекалено висока. По този начин организациите могат да начислят разумна такса за достъп. Начисляването на такса може да бъде полезно при предотвратяването на повтарящите се и засягащи молби.
- Организациите, които участват в дейността за продажба на достъпна за обществеността информация, могат следователно да отговорят на молбите за достъп срещу заплащане на такса, отговаряща на обичайната такса, която се изисква от организацията. Физическите лица могат, от друга страна, да търсят достъп до информацията, която ги засяга, като се обръщат направо към организацията, която е събрала данните.
- Достъпът не може да бъде отказан по финансови причини, ако заинтересованото лице предложи да поеме разходите, които са необходими.
- В 7:** *Длъжна ли е организацията да предостави достъп до личната информация, получена от публичните регистри?*
- О 7:** Първо, трябва да се уточни, че публичните регистри са регистри, водени от държавните агенции или подразделения, независимо на какво равнище, които могат да бъдат консултирани от обществото като цяло. Не е необходимо принципите за достъп да се прилагат за тези информации, ако те не са свързани с друга лична информация, освен ако някои информации от непубличните регистри се използват за индексирани или организирани на информацията от публичните регистри. Все пак условията за консултиране, определени от компетентните инстанции, трябва да се спазват. Когато информацията от публичните регистри е свързана с друга информация от непубличните регистри (с изключение на случая, изрично посочен по-горе), организацията е длъжна да предостави достъп до цялата такава информация, при положение че тази информация не е предмет на други позволени изключения.
- В 8:** *Принципът на достъп трябва ли да се прилага за лични информации, достъпни на широката общественост?*
- О 8:** Както при случая с информацията от публичните регистри (виж В 7), не е необходимо да се предоставя достъп до информацията, която вече е широко известна на обществеността, освен ако тази информация не е комбинирана с непублично известна информация.
- В 9:** *Как дадена организация може да се защити срещу повтарящите се и засягащи молби за достъп?*
- О 9:** Дадена организация не е длъжна да отговаря на такива молби за достъп. По тази причина те могат да наложат заплащане на разумна такса и могат да определят допустимо ограничение на броя на молбите за достъп, подавани от конкретно физическо лице за определен период. Когато определи тези ограничения, организацията следва да държи сметка за фактори, като честота на актуализиране на информацията, целта на използваната информация и естеството на информацията.
- В 10:** *Как може организацията да се предпази от молби за достъп с фалшиво съдържание?*
- О 10:** Организацията не е длъжна да предоставя достъп, ако не получи необходимата информация за потвърждаване самоличността на лицето, отправило молбата.
- В 11:** *Отговорите на молбите за достъп трябва ли да бъдат дадени в определен срок?*
- О 11:** Да. Организациите следва да отговорят в разумен срок и без излишно отлагане. Това изискване може да се изпълни по различни начини, както го уточнява докладът с мотивите за основните насоки на ОИСР за защита на личния живот (1980 г.). Така например дадено лице, отговорно за данните, което предоставя информации на заинтересованите лица на редовни интервали от време, може да бъде освободено от задълженията да отговаря веднага на индивидуалните молби.

ЧЗВ 9 — Човешки ресурси

- В 1:** *Предаването от страна на ЕС към Съединените щати на лична информация, събрана в рамките на трудовоправните отношения, включва ли се в принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“?*
- О 1:** Да, ако дружество в ЕС предава лична информация относно своите заети лица (настоящи или бивши), събрана в рамките на трудовоправните отношения с предприятието майка, дъщерното предприятие или доставчика на услуги, които не е свързано дружество, в Съединените щати и ако то се придържа към

принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ , това предаване се ползва от предимствата на сферата на неприкосновеност на личния живот. В този случай събирането на информацията, както и обработката ѝ преди предаването ще се уреждат от националното законодателство на страната от ЕС, където е било извършено събирането, и ще трябва да се спазват всички условия или ограничения по предаването ѝ в съответствие с това законодателство.

Принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ са релевантни само в случай на предаване или на достъп до конкретна информация за отделни лица. Статистическата информация, основаваща се на общи данни за заетостта, и/или използването на данни, установени като анонимни или по псевдоними, не представляват риск за личния живот.

В 2: *Как се прилагат принципите на нотификация и на избор към тази информация?*

О 2: Американска организация, която е получила от ЕС информация за заетите лица по принципите „сферата на неприкосновеност на личния живот“, може да я разкрие на трети лица и/или да я използва за други цели само ако принципите, които регламентират нотификацията и избора, са спазени. Например ако някоя американска организация иска да използва личната информация, събрана в рамките на трудовоправни отношения, за цели, които не са свързани с трудовоправни отношения — например маркетингови съобщения — тя трябва предварително да даде възможност за избор на засегнатите физически лица, освен ако последните не са дали вече своето разрешение информацията да бъде използвана за тази цел. От друга страна, работодателят не трябва да използва такъв избор, за да ограничи възможностите, произтичащи от трудовоправните отношения, или да предприема наказателни действия срещу свои заети лица

Следва да се посочи, че някои общоприложими условия за предаването на данни от страна на някои държави-членки могат да изключат други употреби на такава информация, дори след предаването ѝ извън територията на ЕС, и че тези условия ще трябва да се спазват.

От друга страна, работодателите следва да се стремят да вземат предвид предпочитанията на заетите лица, що се отнася до защитата на личния им живот. Това може да включва например ограничение на достъпа до данните, установяването им като анонимни или слагането на кодове или псевдоними, когато за целите на управлението не се изисква използване на истинските имена.

При необходимост и за срока, необходим, за да се избегне накърняването на законните интереси на организацията в рамките на промоции, назначения или други подобни решения относно заетостта, не е необходимо организацията да спазва принципите на нотификацията и на избора.

В 3: *Как се прилага принципът на достъпа?*

О 3: ЧЗВ относно достъпа предоставят насоки относно причините, които могат да оправдаят отказа или ограничаването на поискания достъп в контекста на човешките ресурси. В Европейския съюз, разбира се, работодателите трябва да спазват правните разпоредби, приложими в тяхната страна, и да следят длъжностните лица или служителите на Европейския съюз да имат достъп до тази информация съгласно законодателствата на техните страни, независимо от местонахождението на обработката и на съхраняването на данните. В контекста на личната неприкосновеност организация, която обработва такива данни в Съединените щати, ще трябва да сътрудничи при предоставяне на такъв достъп или пряко, или чрез работодателя от ЕС.

В 4: *Как се осигурява прилагането на личната неприкосновеност по отношение на данните за заетите лица?*

О 4: Доколкото информацията се използва само в рамките на трудовоправните отношения, основната отговорност за данните *vis-à-vis* заетото лице се пада на дружеството в Европейската общност. От това следва, че ако европейски заети лица възразят срещу нарушаване на правата им за защита на данните и не са удовлетворени от резултатите от вътрешния контрол, от жалбите или процедурите по обжалване (или от всяка друга апелативна процедура, приложима по силата на сключен договор със синдикат), техните жалби следва да бъдат насочени към държавата или към орган, отговарящ за защитата на данните в национален мащаб, там където е заето лицето. Това включва и случаите, когато твърдяното неправомерно използване на личната информация е станало в Съединените щати, за това носи отговорност американската организация, която е получила информацията от работодателя и следователно е довело до твърдяното нарушаване на принципите на личната неприкосновеност повече, отколкото националните законодателства, въвеждащи директивата. Това ще бъде най-ефикасният начин за разрешаване на проблемите, които се проявяват често между застъпващите се права и задължения, определени от националните законодателства в областта на трудовото право и от колективните трудови договори, както и от Закона за защита на данните.

Американска организация, която се присъединява към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ и която използва данните на ЕС относно човешките ресурси, предадени от Европейския съюз в рамките на трудовоправните отношения, и която желае това предаване да бъде обхванато от принципа „сфера на неприкосновеност на личния живот“, трябва да поеме ангажмента за тази цел да сътрудничи при разследване от страна на компетентните органи на ЕС и да спазва препоръките им. ВЗД, които са дали съгласието си да сътрудничат по този начин, ще нотифицират Европейската комисия и

Департамента по търговия. Ако американска организация, която се е присъединила към принципите на личната неприкосновеност, иска да прехвърли данни относно човешките ресурси от държава-членка, където ВЗД не предвижда подобен договор, тогава се прилагат разпоредбите, предвидени в ЧЗВ 5.

ЧЗВ 10 — Договори по силата на член 17

В: *Предаването от ЕС към Съединените щати на данни само за целите на обработването изисква ли подписване на договор независимо дали обработващото лице е страна по споразумението за личната неприкосновеност?*

О: Да. Винаги от контролиращите лица в Европейския съюз се изисква да подпишат договор, когато се прави предаване за целите на самото обработване на данните, независимо дали тази операция се извършва във или извън ЕС. Целта на договора е да защити интересите на контролиращото лице по отношение на данните, т.е. на лицето или на органа, който определя целите и средствата на обработката и носи цялата отговорност за данните *vis-à-vis* съответните физически лица. Договорът уточнява следователно какво обработване трябва да се извършва и всички необходими мерки за гарантиране сигурността на данните.

Следователно организацията от САЩ, която съблюдава споразумението за „сфера на неприкосновеност на личния живот“ и получава лична информация от ЕС само за целите на обработването, не трябва да прилага принципите към тази информация, защото контролиращото лице в ЕС остава отговорно *vis-à-vis* лицата съгласно разпоредбите на ЕС в тази област (които могат да бъдат по-строги от съответстващите им принципи „сфера на неприкосновеност на личния живот“).

Имайки предвид, че организациите, придържащи се към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, гарантират адекватна защита, договорите само за целите на обработването, сключени с тези участници, не изискват предварително разрешение (или такова разрешение се издава автоматично от държавите-членки) за разлика от договорите, чиито бенефициенти не са обвързани от принципите „сфера на неприкосновеност на личната неприкосновеност или които не гарантират адекватна защита.“

ЧЗВ 11 — Решаване на спорове и изпълнение на решенията

В: *Как следва да се изпълняват изискванията по отношение на решаване на споровете, съдържащи се в принципа за прилагане, и как трябва да се третира трайното неспазване на принципите от страна на дадена организация?*

О: Принципът за прилагане определя изискванията относно личната неприкосновеност. ЧЗВ за проверката (ЧЗВ 7) изяснява начина да се удовлетворят изискванията, формулирани в буква б) от принципа. Настоящият ЧЗВ 11 разглежда букви а) и в), които изискват независими механизми за подаване на жалби. Тези механизми могат да имат различна форма, но те трябва да отговарят на изискванията на принципа за прилагане. Организациите могат да отговарят на изискванията чрез следното: 1) като се съобразяват с програми на частния сектор в областта на защитата на личния живот, включващи в техните правила принципите на личната неприкосновеност и предвиждащи ефикасни механизми за прилагане от същото естество като тези, които са описани в принципа за прилагане; 2) като се съобразяват с инструкциите на законовите или уставните органи за надзор, които осигуряват разглеждането на жалбите на физическите лица и решаването на споровете; 3) като се задължават да сътрудничат с органите, натоварени със защитата на данните в рамките на Европейския съюз или с техните упълномощени представители. Настоящият списък е илюстративен и не е ограничаваш. Частният сектор може да предвиди други механизми за прилагане, при условие че отговарят на изискванията на принципа на прилагане и на ЧЗВ. Трябва да се отбележи, че изискванията на принципа на прилагане са допълнителни към формулираното изискване в параграф 3 от въведението към принципите, според който усилията за вътрешно регламентиране трябва да се осъществяват съгласно член 5 от Закона за Федерална търговска комисия или сходен акт.

Механизъм за обжалване

Потребителите следва да бъдат насърчавани да подават жалби, които евентуално биха повдигнали, до съответната организация преди да се обърнат към независими инстанции за обжалване. Независимостта на инстанцията за обжалване се преценява въз основа на обективни критерии, като прозрачност по отношение на неговия състав и на неговото финансиране или доказано положително досие на същата. Както се предвижда от принципа на прилагане, подаването на жалби, което е право на физическите лица, трябва да е лесно осъществимо и финансово достъпно. Органите за решаване на споровете следва да разглеждат всички подадени жалби от физическите лица, освен в случаите, когато са явно необосновани или с несъществуващо съдържание. Това условие не възпрепятства установяването, чрез инстанцията, пред която се извършва обжалването, на критерии за изборност и допустимост, но те трябва да бъдат прозрачни и оправдани (те биха могли, например, да изключват жалби, които не се включват в обхвата

на програмата или които са от компетенциите на други инстанции) и не би следвало да засягат ангажимента да се разглеждат законните жалби. Въззивните инстанции би трябвало, от друга страна, да дават на физическите лица пълна и лесно достъпна информация за функционирането на процедурата, когато регистрират жалбата. Тази информация би следвало да включва и отбелязване на прилаганите практики при защитата на личния живот съгласно принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“⁽¹⁾. От друга страна, инстанциите би следвало да си сътрудничат с цел определяне на инструментите като стандартни формуляри за жалби, които улесняват функционирането на процедурата по решаване на споровете.

Правни средства и санкции

Правните средства, използвани пред органа, който решава споровете би следвало да доведат до анулиране или поправка, в рамките на възможното, на последиците от неспазването на принципите от страна на организацията, да доведе до спазване на принципите по време на последващите обработване на личните данни от същата организация или, при невъзможност, до преустановяване на обработването на личните данни на физическото лице, подало жалбата. Санкциите трябва да са достатъчно строги, за да гарантират спазването на принципите от страна на организацията. Редица санкции с различна степен на строгост ще позволи на органите, които решават споровете, да отговорят подходящо на различните степени на неспазване. Санкциите следва да включват както публичност в случаите на установяване на неспазване, така и изискване да се заличат данните в някои обстоятелства⁽²⁾. Други санкции биха могли да включват прекъсването или отнемането на разрешителното, обезщетението за загуби, претърпени от физически лица в резултат на неспазването на принципите и разпорежданията. Органите за решаване на споровете и за саморегулирането на частния сектор трябва да нотифицират съдилищата или държавните органи със съответна юрисдикция, според случая, за организациите, присъединили се към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, които не спазват техните решения и да информират Департамента по търговия (или лицето, посочено от него).

Действие на Федералната търговска комисия

Федералната търговска комисия пое задължението да разглежда приоритетно предявени случаи от саморегулиращите се организации по защита на личния живот като BBBOnline и TRUSTe, както и от държавите-членки на Европейската общност при които се твърди неспазването на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, за да преценят дали е имало нарушение на раздел 5 от Закона за Федералната търговска комисия, който забранява некоректните и измамни дейности и практики в търговията. Ако Федералната търговска комисия заключи, че може да счете, че раздел 5 е била нарушен, тя може да реши въпроса, като изиска административна заповед за преустановяване, забраняваща оспорваните практики или като внесе жалба пред федерален съд, който, ако признае жалбата, може да произнесе присъда в същия смисъл. Федералната търговска комисия може да поиска граждански санкции в случай на нарушение на административна заповед за преустановяване и да преследва нарушителя за неуважение на съда - граждански или наказателен - ако не изпълни присъдата на федералния съд. Федералната търговска комисия нотифицира Департамента по търговия за всички такива действия, които предприема. Департаментът по търговия насърчава другите държавни органи да го нотифицират за изхода на всички подобни дела или други решения, определящи придържането към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“.

Трайно неспазване

Ако дадена организация трайно не се съобразява с принципите, тя няма право да се ползва от предимствата на „сферата на неприкосновеност на личния живот“. Трайно неспазване е налице, когато организацията, която е самосертифицирала придържането си към принципите пред Департамента по търговия (или пред лицето, посочено от него) отказва да изпълнява окончателното решение на органа по саморегламентиране или на държавния орган или когато даден орган констатира, че организацията нарушава често принципите, дотолкова, че нейното твърдение за спазване вече не е достоверно. Тогава организацията трябва незабавно да нотифицира за това Департамента по търговия (или лицето, посочено от него). В противен случай, тя може да бъде санкционирана по силата на *False Statements Act* (18 U.S.C. § 1001).

Департаментът по търговия (или лицето, посочено от него) ще посочва в публичния списък, който поддържа по отношение на организациите, които са декларирали своето придържане към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, всяка нотификация за трайно неспазване, която получава, независимо дали тя е получена от самата организация или от орган за саморегламентиране или от държавен орган, но едва след като е изпратил на организацията тридесет дневно (30) предизвестие и е дал възможност за отговор. Публичният списък, поддържан от Департамента по търговия (или лицето, посочено от него) ще посочва кои организации се ползват от предимствата на личната неприкосновеност и кои организации вече не могат да се ползват от тях.

(1) Органите, в чиято компетентност е решаването на споровете, не са длъжни да се съобразяват с принципа на прилагането. Те могат също така да дерогират от принципите, когато се натъкнат противоречиви задължения или ако получат изрично разрешение по време на изпълнение на техните конкретни задачи.

(2) Обстоятелствата, при които трябва да се прилагат санкциите, са в правомощията на органите, които разрешават споровете. Когато решението е да се заличат данните, трябва да се вземе предвид по-специално чувствителния характер на съответните информации и да се определи дали са събрани, използвани или разкрити при явното неспазване на принципите.

Всяка организация, която заяви, че иска да се присъедини към органа за вътрешно регламентиране, за да може отново да се възползва от предимствата на личната неприкосновеност, трябва да предостави на този орган пълна информация за предишното си присъединяване към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“.

ЧЗВ 12 — Избор (opt out) - Кога може да се подаде жалба?

В: *Принципът на избор позволява ли на физическото лице да упражни правото си на избор само в началото на съответния контакт или във всеки един момент?*

О: Като цяло принципът на избор има за цел да гарантира, че личната информация се използва и разкрива съгласно очакванията и избора на физическото лице. Следователно, когато лични данни се използват в рамките на директния маркетинг, всяко физическо лице трябва да има възможност да упражни правото си „opt out“ (или на избор дали неговите лични данни да бъдат използвани за горните цели) във всеки един момент, в определени граници, установени от организацията, като например, срок, за да може организацията да направи „opt out“ ефективно. Организацията може също така да изиска достатъчно информация, за да потвърди самоличността на физическото лице, което иска упражняването на „opt out“. В Съединените щати, това право може да се упражнява от физическите лица чрез централна „opt out“ програма като „Mail preference service“ на Direct Marketing Association. Организацията, която участва в „Mail preference service“ на Direct Marketing Association следва да насърчават функционирането на тази институция в полза на потребителите, които не искат да получават търговски информации. Във всеки случай, физическото лице следва да има на разположение лесно достъпен и на приемлив механизъм за упражняване на тази възможност.

Така също, организацията може да използва информацията за някои цели на директния маркетинг, когато условията не позволяват да се осигури избор преди използването на данните, при условие че след това в кратки срокове ще осигури възможност (и във всеки един момент при поискване) на заинтересованите лица да откажат, без никакви разходи, всяко друго съобщение на директния маркетинг и организацията ще уважи желанието на физическите лица.

ЧЗВ 13 — Информация за пътуванията

В: *Кога може да се предадат, на организацията, намиращи се извън ЕС, информацията относно пътниците по въздушния транспорт (предоставяна обикновено по време на резервациите) и друга информация, свързана с пътуването, примерно - информации за редовните клиенти или за резервации за хотел, както и специфичните нужди, като например предпочитания за храната в зависимост от изискванията на религията или необходимостта от физическа помощ при пътуването?*

О: Тази информация може да бъде предавана при различни обстоятелства. Съгласно член 26 от директивата, личните данни могат да се предават на трета страна, която не осигурява достатъчно ниво на защита по смисъла на член 25, параграф 2, при условие: че предаването е необходимо за изпълнение на исканите от клиента услуги или за изпълнение на условията на даден договор, като споразумението за „честа употреба услугите на дружеството“, или че пътникът е дал категоричното си съгласие. Американските организации, които са се присъединили към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, гарантират достатъчна защита на личните данни и следователно могат да получат тези данни от ЕС, без да отговарят на тези условия или на другите условия, изложени в член 26 от директивата. След като принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ съдържат специфични правила относно чувствителната информация, такава информация (която може да има нужда от събиране, например, във връзка с необходимостта клиентите да се нуждаят от физическа помощ) може да фигурира сред данните, предавани на организацията, които са се присъединили към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“. Организацията, която предава информацията, трябва да спазва законодателството на държавата-членка от ЕС, в която организацията функционира, като това законодателство може *inter alia* да наложи специални условия за обработването на чувствителните данни.

ЧЗВ 14 — Фармацевтични и медицински продукти

В 1: *Ако личните данни са събрани в рамките на ЕС и предадени в Съединените щати за фармацевтичните изследвания и/или за други цели, прилага ли се законодателството на държавите-членки или принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“?*

О 1: Законодателството на държавите-членки се прилага за събирането на личните данни и всяка обработка преди предаването в Съединените щати. Принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ се прилагат за данните, след като те са били изпратени в Съединените щати. За да се използват за фармацевтичните изследвания и за други цели данните следва да бъдат трансформирани в анонимни информации, когато е подходящо.

В 2: *Личните данни, събрани по време на медицински или фармацевтични изследвания, играят често важна роля в бъдещите научни изследвания. Когато личните данни, събрани за еднократно изследване, са предадени на организация в Съединените щати в рамките на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, може ли тази организация да използва данните за нова научно-изследователска дейност?*

- О 2: Да, ако още в началото е предвидена нотификация и подходящ избор. Тази нотификация трябва да предостави информации за всяка бъдеща специфична употреба на данните, като например периодичния контрол, съответните изследвания или използването им за търговски цели. Ясно е, че всички бъдещи употреби на данните не могат да бъдат уточнени, защото един нов преглед на оригиналните данни, на медицинските открития и прогрес, както и развитието в областта на общественото здравеопазване и на нормативната уредба могат да предизвикат нови приложения в научните изследвания. Нотификацията следователно трябва да включва, потвърждение, че личните данни могат да се използват за бъдещи медицински или фармацевтични изследвания, невъзможни за предварително планиране. Ако тази употреба не е съвместима с общите изследователски цели, за които данните са били събрани първоначално или за които физическото лице е дало одобрението си впоследствие, трябва да се получи ново съгласие.
- В 3: *Какво става с личните данни, ако участникът реши доброволно или при поискване от възложителя да се оттегли от клиничното изпитание?*
- О 3: Участниците могат да решат да се оттеглят във всеки един момент от клиничното изпитание или да бъдат помолени да го направят. Всички данни събрани преди оттеглянето могат да бъдат обработвани заедно с другите данни, събрани в рамките на клиничното изпитание, при условие че това е било посочено на участника в нотификацията, в момента, когато той е дал съгласието си за участие.
- В 4: *На дружествата за фармацевтични и медицински апарати се позволява да предоставят личните данни, извлечени от клиничните опити, осъществени в ЕС на властите от Съединените щати за цели като уреждане на нормативната система и контрола. Допуска ли се този вид трансфер в полза на други страни, като организации или изследователи?*
- О 4: Да, съгласно принципите на нотификацията и избора.
- В 5: *За да се гарантира обективността на множеството клинични опити, достъпът до информацията, отнасяща се до изпитанията, извършени върху участниците, е забранен за самите тях, а и често пъти, за самите изследователи. Това би поставило под въпрос верността (валидността) на изследването и на резултатите от изследването. Участниците в тези клинични опити (окачени като „маскирани“ изследвания) ще имат ли достъп до данните относно техните изпитания по време на опита?*
- О 5: Не, достъпът не трябва да се позволява на участника, ако това ограничение му е било обяснено, която е започнал опитът и ако разкриването на тази информация може да навреди на целостта на извършваното изследване. Съгласието да се участва в опитите при тези условия предполага и отказ от правото на достъп. След приключването на опита и анализа на резултатите, участниците би трябвало да имат достъп до техните данни, ако поискат това. Те следва да се обърнат първо към лекаря или другите медицински обслужващи кадри, които са се занимавали с тях по време на клиничния опит или, на второ място, към дружеството, което е възложило поръчката.
- В 6: *Трябва ли дружествата за фармацевтични или медицински апарати да прилагат за техните дейности по контрола на безопасността и на ефикасността на веществата или резултатите, принципите на личната неприкосновеност що се отнася до нотификацията, избора, предаването и достъпа до последните, включително докладите за неблагоприятни събития и лечението на пациентите) на субектите по отношение на използването на някои лекарствени средства или медицински апарати (например, сърдечен стимулатор)?*
- О 6: Не, при положение, че спазването на тези принципи влиза в конфликт с нормативните изисквания. Такъв е случаят, както по отношение на докладите, изготвени както лицата, предоставящи здравни услуги за дружествата за фармацевтични и медицински апарати, така и от страна на дружествата за фармацевтични и медицински апарати за държавните агенции като *Food and Drug Administration*.
- В 7: *Данните от изследването са обикновено кодирани още на изхода и то единствено от основния изследовател, за да се предпази самотичността на заинтересованите лица. Фармацевтичните дружества, които възлагат подобни изследвания, не получават ключа на кода. Единствено изследователят съхранява един екземпляр от ключа за кода, за да може да идентифицира субекта на изследването при извънредни обстоятелства (например, ако се налага медицинска помощ). Предаването от ЕС за Съединените щати на лични данни, които са били кодирани по този начин, представлява ли предаване на данни, подчинено на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“?*
- О 7: Не. Това не представлява предаване на лични данни, които са предмет на принципите.

ЧЗВ 15 — Информация от публичните регистри и информация, достъпна за широката общественост

- В: *Трябва ли да се прилагат принципите на нотификацията, на избора и на последващото предаване за информацията в публичните регистри или за информацията, достъпна за широката публика?*
- О: Принципите на нотификацията, на избора и на последващото предаване не трябва да се прилагат за информацията в публичните регистри, ако те не са комбинирани с непублична информация от регистъра и ако условията за консултиране, установени от компетентните органи са спазени.

За информацията, достъпна до широката публика, също не се изисква прилагане на принципите на нотификацията, на избора и на последващото предаване, освен ако европейското предаващо лице не е уточнило, че тази информация е предмет на известни ограничения, които изискват прилагането на тези принципи, когато се използват от организацията. Организациите няма да отговарят обаче за използването на тези информации от лица, които са ги почерпили от публикувани материали.

Ако се окаже, че дадена организация умишлено е публикувала лична информация, нарушавайки принципите по такъв начин, че тя или трети лица могат да се ползват от тези изключения, тогава тя ще бъде изключена от предимствата на сферата на неприкосновеност.

ПРИЛОЖЕНИЕ III

Проучване относно прилагането на принципите на личната неприкосновеност**Правомощия на федералните и държавни органи по отношение на некоректните и измамните практики и защитата на личния живот**

По-долу се съдържа преглед на правомощията, предоставени на *Федералната търговска комисия* съгласно раздел 5 от *Закона за Федералната търговска комисия* (15 U.S.C., §§ 41-58, с измененията) за мерките, които трябва да предприема срещу лицата, чиито практики относно защитата на личната информация не отговарят на техните декларации и/или ангажменти. Справката се спира и на дерогациите по отношение на правата и възможностите за намеса, с които разполагат други федерални и държавни агенции, когато Федералната търговска комисия не е компетентна ⁽¹⁾.

Правомощия на Федералната търговска комисия по отношение на некоректните и измамни практики

Раздел 5 от *Закона за Федералната търговска комисия* определя като незаконни „некоректните или измамни практики в областта на или по търговия“ (15 U.S.C., § 45, а), 1). Раздел 5 предоставя на Федералната търговска комисия пълни правомощия, за да попречи на подобни действия (15 U.S.C., § 45, а), 2). Следователно, Федералната търговска комисия може, след официално изслушване, да издаде „предписание за преустановяване“, за да спре практиката на нарушение (15 U.S.C., § 45, б)). Ако публичният интерес го изисква, Федералната търговска комисия може също да поиска от районния съд на Съединените щати (*U.S. district court*) издаването на постановление за временно преустановяване или временно или постоянно предписание (15 U.S.C., § 53, б)). Когато некоректните и измамните практики и маневри придобиват систематичен характер или когато Федералната търговска комисия е издала вече предписанието за преустановяване на дейността, което е предвидено за това, преустановяването може да породи административни правила, предписващи съответните актове или практики (15 U.S.C., § 57, а)).

Който не спазва разпореждане на Федералната търговска комисия се наказва с глоба в размер до 11 000 долара в Съединените щати, като всеки допълнителен ден продължавашо нарушение представлява отделно нарушение ⁽²⁾ (15 U.S.C., § 45, 1). Така също, който съзнателно наруши правило на Федералната търговска комисия, може да бъде глобен с 11 000 долара за всяко нарушение (15 U.S.C., § 45, м)). Мерките по прилагане могат да бъдат взети или от Департамента по правосъдие или, ако той откаже това, от Федералната търговска комисия (15 U.S.C., § 56).

Правомощия на Федералната търговска комисия и защитата на личния живот

При упражнение на правомощията си по силата на раздел 5, Федералната търговска комисия оценява всяка декларация с невярно съдържание по отношение на мотивите за събиране на информация от потребителите и за начина, по който тя се използва като измамна практика ⁽³⁾. През 1998 г. Федералната търговска комисия например, депозира жалба срещу фирма *GeoCities*; за разкриване на информацията, събрана от нейната Интернет страница, която за разлика от декларациите си и без предварително разрешение е била разкрита на трети лица, с рекламна цел ⁽⁴⁾. Службите на Федералната търговска комисия посочиха също, че събирането на лична информация от деца, както и продажбата и разпространението на тази информация без съгласието на родителите, също могат да представляват измамна практика ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Настоящото изследване не разглежда всички различни федерални закони относно защитата на личния живот при особените случаи, нито законите в страната и общото право, които могат да се прилагат. Сред законите, които на федерално ниво, регламентират набирането и използването за търговски цели на лични данни, фигурират и следните текстове: *Cable Communications Policy Act* (47 U.S.C. § 551), *Driver's Privacy Protection Act* (18 U.S.C. § 2721), *Electronic Communications Privacy Act* (18 U.S.C. § 2701 и следващи), *Electronic Funds Transfer Act* (15 U.S.C. §§ 1693, 1693m), *Fair Credit Reporting Act* (15 U.S.C. § 1681 и следващи), *Right to Financial Privacy Act* (12 U.S.C. § 3401 и следващи), *Telephone Consumer Protection Act* (47 U.S.C. § 227) *Video Privacy Protection Act* (18 U.S.C. § 2701). Много федеративни щати имат сходно законодателство в тази област. Виж например *Mass Gen. Laws*; глава 167 В, § 16 (забрана на финансовите институции да разпространяват финансови информации за техните клиенти на трети лица без съгласието на клиентите или без съответното съдебно решение); *NY Pub. Health Law*, § 17 (ограничаване използването и разпространението на данните за здравословното физическо или психическо състояние и предоставяне на пациентите право на достъп до тези данни).

⁽²⁾ В рамките на подобно съдебно производство, районните съдилища в Съединените щати (*United States district court*) могат също да предписват и възпиращи мерки и безпристрастен подход, подходящи за изпълнение на разпореждането на Федерална търговска комисия [15 U.S.C., § 45, 1].

⁽³⁾ „Измамна практика“ може да бъде декларация, пропуск или практика, които е вероятно да заблудят сериозно информирания потребител.

⁽⁴⁾ Виж www.ftc.gov/opa/1998/9808/geocities.htm

⁽⁵⁾ Виж писмото на Федерална търговска комисия до Center for Media Education (www.gov/os/1997/9707/cenmed.htm). От друга страна, *Children's online Privacy Protection Act* от 1998 г. предоставя на Федералната търговска комисия специфични юридически правомощия за регламентиране на събирането на лична информация от деца от страна на операторите на уеб страници и онлайн услуги (15 U.S.C. §§ 6501-6506). Законът изисква онлайн операторите да уведомят и да получат подляжашо на проверка съгласие от страна на родителите преди да се събира, използва или разкрива лична информация, предоставяна от деца [(15 U.S.C. § 6502, б)]. Законът дава също така на родителите правото за достъп до събраните информации и да откаже необходимото разрешение за продължаване на тяхното използване. (пак там).

В писмо, изпратено до Джон Мог, Генерален директор в Европейската Комисия, М. Питофски, Председател на Федералната търговска комисия отбелязва, че правомощията на Федералната търговска комисия по отношение на защитата на личния живот са били ограничени, ако не е имало невярна декларация (или каквато и да е декларация) за последващото използване на информацията (виж писмо на г-н Питофски, Председател на Федералната търговска комисия, до Джон Мог (23 септември 1998 г.)). Все пак, дружествата, които искат да се ползват от личната неприкосновеност, трябва да упосверят, че ще положат необходимите грижи, за да запазят събраните информации съгласно предписаните ръководни насоки. Ето защо, когато дадено дружество удостовери, че ще гарантира поверителността на информацията и не успее да спази това задължение, това може да се счита за невярна декларация и упражняване на „измамна практика“ по смисъла на раздел 5.

Компетенциите на Федералната търговска комисия обхващат некоректните или измамни действия и практики „в търговската област или засягащи същата“ и не се отнасят до събирането и използването на личните данни за нетърговски цели (например, набиране на фондове в полза на благотворителност) (писмо на г-н Питофски, стр. 3). За сметка на това, използването на лична информация във всеки вид търговски операции се вписва в компетенцията на Федералната търговска комисия. Когато един работодател, например, продава информации от личен характер за неговите работници и служители на лице, което се занимава с директен маркетинг, тогава тази сделка попада в приложното поле на раздел 5.

Раздел 5 Изключения

Раздел 5 предвижда изключения по отношение на компетенцията на Федералната търговска комисия в областта на некоректните или измамни действия и практики за следните сектори на дейност:

- Финансовите институции, включително банките, спестяванията и заемите, кредитните съюзи,
- Телекомуникационните дружества и транспортните дружества между щатите,
- Въздухоплавателните превозвачи, и
- Лицата, които се занимават със съхраняване и експлоатация на животински складови паркове.

Виж 15 U.S.C. § 45, а), 2. Отделните изключения, както и органите, които упражняват съответните правомощия, са описани по-долу.

Финансови институции ⁽¹⁾

Първото изключение се прилага за „банките, спестяванията и кредитните институции, описани в раздел 18, е), 3 (15 U.S.C. § 57, а), е), 3)“ както и „федералните кредитни съюзи по смисъла на раздел 18, е), 4 (15 U.S.C. § 57, а), е), 4)“ ⁽²⁾. Вместо да са в компетенциите на Федералната търговска комисия, тези финансови институции са длъжни да спазват приетите разпоредби, съответно от *Federal Reserve Board, Office of Thrift Supervision* ⁽³⁾ и от *National Credit Union Administration Board* (15 U.S.C. § 58, а), е). Тези регулиращи агенции са задължени да приемат необходимите разпоредби, за да възпрепятстват упражняването на некоректни или измамни практики от горепосочените финансови заведения ⁽⁴⁾ и трябва да създадат отделни служби, натоварени с разглеждането на жалбите на потребителите (15 U.S.C. § 57, а), е) 1). И накрая, правомощията по правоприлагане произтичат от раздел 8 на *Federal Deposit Insurance Act* (12 U.S.C. § 1818) за банките и за спестяванията и заемите и раздели 120 и 206 на *Federal Credit Union Act* за федералните кредитни съюзи (15 U.S.C. §§ 57, а) е), 2-4).

Дори ако застрахователните дружества не са изрично включени в списъка на изключенията, включен в раздел 5, Законът *McCarran-Ferguson* (15 U.S.C. § 1011 и следващи) гласи по принцип, че регламентацията на застрахователната дейност е задължение на самите отделни щати ⁽⁵⁾. От друга страна, по силата на раздел 2, буква б) от този закон, никой

⁽¹⁾ На 12 ноември 1999 г., президентът Клинтън подписа закона *Gramm-Leach-Bliley* (Pub. L 106-102, кодифициран под номер 15 U.S.C. § 6801 и следващи), с което същият влезе в сила. Този закон ограничава разпространението, от страна на финансовите институции, на личните данни за техните клиенти. Законът изисква, *inter alia*, финансовите институции да нотифицират всички клиенти за техните принципи и практики, предприети за защитата на личния живот в рамките на предаването на личната информация на филиали или на дружества, които не са филиали. Законът разрешава Федералната търговска комисия, федералните банкови власти и другите власти да приемат разпоредби с цел прилагане на предписаните мерки за защита на личния живот. Заинтересованите агенции са издали разпоредби за тази цел.

⁽²⁾ От формулировката става ясно, че това изключение не се отнася за движимите ценности. Брокерите, борсовите посредници и другите агенти в сферата на ценните книги са субекти на конкуриращата компетентност на *Securities and Exchange Commission* и на Федералната търговска комисия що се отнася до некоректните и измамни действия и практики.

⁽³⁾ Предвиденото изключение в раздел 5 споменава първоначално *Federal Home Loan Bank Board*, който беше премахнат от *Financial Institutions Reform, Recovery and Enforcement Act* през м. август 1989 г. Функциите на този орган бяха прехвърлени на *Office of Thrift Supervision* както и на *Resolution Trust Corporation*, на *Federal Deposit Insurance Corporation* и на *Housing Finance Board*.

⁽⁴⁾ Въпреки че раздел 5 гласи, че финансовите институции не са от компетентността на Федералната търговска комисия, в него се предвижда също, че всеки път когато Федералната търговска комисия приеме правило относно некоректните и измамни действия и практики, органите по финансово регулиране следва да адаптират сходни разпоредби в срок от 60 дни [15 U.S.C. § 57, а), е), 1].

⁽⁵⁾ „Застрахователната дейност, както и всяко лице, което е заето в такъв род дейност, се подчиняват на законодателствата на няколко щати по отношение на нормативната уредба или данъчното облагане на тези дейности“ [15 U.S.C. § 2012, а)].

федерален закон не може да попречи, да накърни или замени действието на нормативната уредба на съответния щат, нито да я замени „освен ако този закон не се отнася изрично за застрахователната дейност“ (15 U.S.C, § 1012, б)). Все пак, тези разпоредби от закона за Федералната търговска комисия се прилагат за застрахователния сектор „доколкото тази дейност не е уредена от законодателството на съответния щат“ (пак там). От друга страна, следва да отбележим, че законът *McCarran-Ferguson* предоставя компетенцията на щатите само за „застрахователните дейности“. По този начин, ФТК има и допълнителна компетенция за некоректните и измамни практики, които допускат застрахователните дружества в рамките на дейността, която не се вписва в застрахователния сектор. Такъв случай би бил, когато застрахователите продават лична информация за техните клиенти на фирми, които продават без посредници чуждестранни стоки на застрахователния сектор ⁽¹⁾.

Обществени превозвачи

Второто изключение, предвидено в раздел 5, се отнася за обществените превозвачи, „подчинени на законите, които регламентират търговията“ (15 U.S.C, § 45, а), 2). В настоящия случай „законите, които регламентират търговията“ отговарят на поддял IV от глава 49 на *United States Code* и на *Communications Act* от 1934 г. (47 U.S.C, § 151 и следващи) (the *Communications Act*) (15 U.S.C, § 44).

Поддял IV от раздел 49 на U.S.C (Транспорт между щатите) се отнася до превозвачите по железниците, по пътната мрежа и по плавателните пътища, за брокерите, за транспортните посредници и за транспортъорите по петролопроводи и др. подобни (49 U.S.C, § 10101 и следващи). Тези различни обществени превозвачи следват нормативната уредба, приета от *Surface Transportation Board*, независим орган в рамките на Департамента по транспорт (49 U.S.C, §§ 10501, 13501 и 15301). Във всички случаи е забранено на превозвача да разкрива информация за естеството, местоназначението и другите аспекти на превозвания товар, които биха могли да се използват във вреда на експедитора (49 U.S.C, §§ 11904, 14908 и 16103). Трябва да се отбележи, че тези разпоредби се отнасят до информацията за товара на експедитора и че те явно не се разпростират върху личната информация за експедитора, която не е свързана с въпросната експедиция.

Communications Act предвижда, че „търговията между щатите и чуждестранната търговия в областта на комуникациите по кабел и по безжичен път“ следва да бъде регулирана от *Federal Communications Commission* (Федералната комисия по комуникациите) (виж 47 U.S.C., §§ 151 и 152). Освен за телекомуникационните компании *Communications Act* се прилага и за други компании, като телевизионните и радио разпространители и доставчиците на кабелни услуги, които не са обществени преносители. В това им качество те не изпълняват необходимите условия, за да се ползва изключението съгласно раздел 5 от закона за Федералната търговска комисия. Следователно Федерална търговска комисия е компетентна да разследва дали тези дружества извършват некоректни и измамни практики, докато Федералната комисия по комуникациите има конкурентна компетентност за упражняване на нейните независими функции в тази област, както е описано по-долу.

По силата на *Communications Act* „всяка телекомуникационна компания“, включително местните оператори, са длъжни да защитават поверителността на личната информация за клиентите си ⁽²⁾ (47 U.S.C, § 222, а)). Освен тази обща уредба по отношение на защитата на личния живот, *Communications Act* бе изменен от *Cable Communications Policy Act* от 1984 г. (наречен „*Cable Act*“) (47 U.S.C., § 521 и следващи), който възлага на кабелните оператори да запазват поверителността на „информацията, която може да бъде идентифицирана за всяко лице“ по отношение на абонатите на кабела (47 U.S.C., § 551) ⁽³⁾. *Cable Act* ограничава събирането на лична информация от кабелните оператори и изисква от последните да нотифицират абонатите за естеството и използването на събраната информация. Той предоставя на абонатите право на достъп до информацията, която се отнася за тях и изисква от кабелните оператори да унищожат тези информации, веднага щом престанат да бъдат необходими.

Communications Act предоставя компетенции на Федералната комисия по комуникациите за прилагане - по собствена инициатива или в отговор на външна жалба - на двете разпоредби за поверителност ⁽⁴⁾ (47 U.S.C., §§ 205, 403; също § 208). Ако Федералната комисия по комуникациите установи, че телекомуникационна компания (включително кабелен оператор) е нарушила разпоредбите за поверителност, предвидени в раздели 222 или 551, тя може

⁽¹⁾ Федералната търговска комисия е упражнявала своята компетентност по отношение на застрахователни дружества в редица случаи. В един от тях, той взе мерки срещу дружество за заблуждаваща реклама в щат, където то не е получило разрешение за осъществяване на дейност. Компетентността на Федералната търговска комисия бе призната на основание това, че не съществува никаква ефикасна нормативна уредба на ниво щат, защото предприятието беше, в действителност, извън обсега на съответния щат. Виж Федералната търговска комисия *Travelers Health Association*, 362 US 293 (1960).

Що се отнася до щатите, 17 то тях приеха типовия закон за защита на информацията в областта на застраховането и на личния живот (*Insurance Information and Privacy Protection Act*), изготвен от *National Association of Insurance Commissioners*. (NAIC.). Този закон съдържа разпоредби относно нотифицирането, използването и разкриването на събраната информация и достъпа до нея. От друга страна, почти всички Федерирани щати са приели закона за некоректните застрахователни практики (*Unfair Insurance Practices Act*), изготвени от NAIC, който закон визира изрично некоректните търговски практики в сектора на застраховките.

⁽²⁾ Терминът „мрежова лична информация за клиентите“ (*customer proprietary network information*) означава информация, която се отнася за „броя, техническата конфигурация, вида, предназначението и честотата на използване на телекомуникационните услуги“, предоставени на клиент, както и информацията, която се съдържа в телефонните фактури [47 U.S.C., § 222, е), 1]. Но терминът не включва все пак информацията, свързана със списъка на абонатите (пак там).

⁽³⁾ Законодателството не дефинира изрично понятието „информация, която може да бъде идентифицирана за всяко лице“ (*personally identifiable information*).

⁽⁴⁾ Тази компетенция обхваща по-специално, правото да се търси обезщетение за нарушения на поверителността съгласно раздел 222 от *Communications Act* или по отношение на абонатите на кабела, на раздел 551 от *Cable Act*, изменящ горния закон [виж също 47 U.S.C., § 551, е), 3] (граждански иск пред федералния районен съд е неизключително средство за защита, на разположение „като допълнение към всяко друго законосъобразно средство за защита, налично за кабелния абонат“).

основателно да вземе три вида мерки. След като извърши изслушването и констатира нарушението, Комисията може, първо, да разпорежи на оператора да плати *парично обезщетение* ⁽¹⁾ (47 U.S.C., § 209). След това, тя може да разпорежи на оператор той да преустанови практиката или пропуските, които съставляват нарушение. (47 U.S.C., § 205, а)). И накрая, Комисията може също да разпорежи на оператора-нарушител да „*спазва нормативната уредба или практиката*“, които може да бъдат предписани от Федералната комисия по комуникациите (пак там).

Физическите лица, които смятат, че телекомуникационна компания или кабелен оператор е нарушил съответните разпоредби на *Communications Act* или на *Cable Act*, могат да подадат жалба пред Федералната комисия по комуникациите или да сезират някое от федералните районни съдилища (47 U.S.C., § 207). Жалбоподател, който спечели пред федерален съд заведеното дело срещу телекомуникационна компания за неспазване на задължението да се защитава личната информация за клиентите в по-общата рамка на раздел 222 от *Communications Act*, може да получи обезщетение за действително претърпените вреди и за адвокатските хонорари (47 U.S.C., § 206). Жалбоподател, който завежда дело с твърдение за нарушение на поверителността съгласно раздел 551 от *Cable Act*, може да получи освен обезщетенията за действително претърпените вреди и за адвокатските хонорари, също и обезщетение за вреди и разумно обезщетение за разходите, свързани с процеса (47 U.S.C., § 551, е).

Федералната комисия по комуникациите е приела подробни правила за прилагане на раздел 222 (47 CFR, 64.2001-2009). Тези подробни правила изброяват специални мерки за защита срещу неправомерно достъп до мрежова лична информация за клиентите. Разпоредбите изискват от телекомуникационните компании:

- да развиват и да прилагат софтуерни системи, посочвайки положението спрямо клиента (информация/съгласие), когато досието на клиента, свързано с услугите, се появява за първи път на екрана (монитора),
- да поддържат електронна „контролна писта“, която отразява достъпа до сметката на клиента, включително когато досието на клиента е отворено и да определи кога, от кого и с каква цел досието на клиента е било отворено,
- да подготвят персонала си за разрешено използване на мрежовата лична информация за клиентите и да въведат в действие подходящи дисциплинарни процедури,
- да установят процедура на контрол и надзор, за да гарантират спазването на правилата по време на упражняването на дейностите в областта на маркетинга в чужбина, и
- да информират всяка година Федералната комисия по комуникациите как те съблюдают тези разпоредби.

Въздушни превозвачи

Въздушните превозвачи - американски и други - предмет на *Federal Aviation Act* от 1958 г. също са изключени от обхвата на раздел 5 от Закона за Федералната търговска комисия (15 U.S.C., § 45, а), 2). Тук се включва всяко лице, което предоставя транспорт на стоки или пътници между щатите или в чужбина, или което превозва поща със самолет (49 U.S.C., § 40102). Въздушните превозвачи попадат под компетенцията на Департамента по транспорта. Ето защо, министърът на транспорта е упълномощен да вземе мерки, „които предотвратяват некоректните, измамните, антиконкурентните практики, както и злоупотребите в областта на въздушния транспорт“ (49 U.S.C., § 40101, а), 9). При положение, че общественият интерес изисква това, той може да разпорежи наблюдение над всеки американски или чуждестранен въздушен превозвач или над всеки агент, който издава самолетни билети, за да разбере дали е извършил некоректни или измамни действия (49 U.S.C., § 41712). След изслушване, министърът на транспорта може да издаде заповед за преустановяване на незаконната практика (*nak tam*). Доколкото ни е известно, министърът на транспорта още не е използвал своята компетентност по отношение на запазване на поверителността на личната информация за клиентите на въздухоплавателните компании ⁽²⁾.

Две разпоредби, които защитават поверителността на личните данни се прилагат за въздушните превозвачи при строго специфични условия. От една страна, *Federal Aviation Act* закриля личния живот на кандидатите за поста „пилот“ (49 U.S.C., § 44936, е)). Въпреки че разрешава на въздушните превозвачи да търсят сведения за професионалния опит на кандидата, този закон дава право на кандидата да бъде предупреден за искането на тази информация, да даде съгласието си за това искане, да поправи неточностите и да допусне предаването на тази информация само на лицата, които участват във вземането на решението по назначението. От друга страна, нормативната уредба на Департамента на транспорта изисква информацията от списъка на пътниците, събрани с административна цел, при евентуална самолетна катастрофа, да бъде „съхранявана като поверителна и да бъде съобщавана само на американския Държавен департамент, на National Transportation Board (по искане на NTSB) и на американския Департамент на транспорта“ (14 CFR, част 243 § 243.9, в) (добавено от 63 FR 8258).

⁽¹⁾ Все пак, липсата на преки вреди за жалбоподател не е основание за отхвърляне на жалбата. [47 U.S.C., § 208, а)].

⁽²⁾ Изглежда, че понастоящем се правят усилия в сектора на промишлеността, за да се разгледа проблемът за защита на личния живот. Представителите на този сектор са разгледали предложените принципи на лична неприкосновеност и евентуалното им прилагане за въздушните превозвачи. Този преглед включва също предложение за приемане на политика за защита на личния живот, валидна за целия сектор и в рамките на която участващите дружества ще се подчиняват изрично на Департамента по транспорта.

Лицата, които се занимават със съхраняване и експлоатация на животински складови паркове

Packers and Stockyards Act от 1921 г. (7 U.S.C., § 181 и следващи) забранява на всеки, който „складира добитък, месо, хранителни месни стоки или необработени животински продукти и на всеки търговец на живи птици да извършва или прибягва, в рамките на своята дейност, към некоректни, несправедливо дискриминационни или измамни практики или средства във връзка с добитъка“ (7 U.S.C., § 192, а); виж също и 7 U.S.C., § 213, а) (забраняващ „всякакви некоректни, несправедливо дискриминационни или измамни практики или средства във връзка с добитъка“). Основната отговорност за прилагането на разпоредбите се пада министъра на земеделието, като Федералната търговска комисия запазва своята компетентност по отношение на търговията на дребно и дейностите, свързани с птицевъдството (7 U.S.C., § 227, б), 2).

Не е ясно дали Министърът на земеделието ще изтъква факта, че лицата, които се занимават със съхраняване и експлоатация на животински складови паркове и които не защитават личния живот на лицата съгласно декларираната политика в тази област са извършили „измамна“ практика по смисъла на *Packers and Stockyards Act*. Въпреки това, изключението съгласно раздел 5 се прилага за лицата, персоналните дружества или корпорациите само „доколкото те са подчинени на *Packers and Stockyards Act*“. Следователно, ако защитата на личния живот не влиза в обхвата на *Packers and Stockyards Act*, изключението съгласно раздел 5 може да не се прилага и лицата които се занимават със съхраняването, както и тези които се занимават с експлоатацията на животински складови паркове, биха попаднали в компетентността на Федералната търговска комисия във връзка с това.

Компетентност на щатите в областта на „некоректните и измамни практики“

Съгласно изготвения анализ от служителите на Федералната търговска комисия „петдесетте Американски щати, както и окръг Колумбия, Гуам, Порто Рико и Вирджинските острови са приели закони, повече или по-малко сходни с *Federal Trade Commission Act* („FTCA“),“ за да се борят срещу некоректните и измамни практики. („*fact sheet* на Федералната търговска комисия, преиздаден в *Comment, Consumer protection: The Practical Effectiveness of State Deceptive Trade Practices Legislation*“, 59 *Tul. L.Rev.* 427 (1984)). Във всички случаи, агенция, натоварена с прилагането на законодателството, е упълномощена да провежда разследване чрез изпращането на призовки, да иска подаването на информация или издаване на документи, да иска от заинтересованите организации гаранция за доброволно съблюдуване на законодателството, да издава разпореджания за преустановяване или да изисква съответните съдебни действия за предотвратяване използването на търговски некоректни, неделикатни или измамни практики (*пак там*). В 46 от териториите, законът позволява на физически лица да завеждат дела, за да получат просто, двойно или тройно обезщетение или обезщетения за вреди, както и в някои случаи, изплащането на съдебните разходи и адвокатските хонорари (*пак там*).

Deceptive and Unfair Trade Practices Act на щата Флорида разрешава, например, на министъра на правосъдието (*attorney general*) на този щат да провежда разследвания и да завежда граждански дела за „нелоялна конкуренция или търговски некоректни, недоброръвестни или измамни практики“, включително измамни или заблуждаващи реклами, подвеждащ франчайзинг или стопански възможности, измамен телемаркетинг и системи за пирамидална продажба. Виж също *N.Y. General Business Law* § 349 (който въвежда забрана на некоректните действия и измамните практики, осъществявани в хода на търговската дейност).

Допитване, извършено през настоящата година от *National Association of Attorneys General* (NAAG) потвърждава тези разпоредби. Всеки от 43 щати, които са участвали в допитването, имат закони от типа „мини - Федерална търговска комисия“ или други закони, които гарантират подобна защита. В рамките на NAAG, 39 щати указват, че са компетентни за разглеждане на жалби, подадени от лица, които не са пребиваващи. Що се отнася до защитата на личния живот на потребителите, в частност, 37 от 41 щати от отговорилите, посочват, че ще разглеждат жалбите, в които се твърди, че дружество, установено на тяхната територия, не спазва своята обявена политика в областта на защитата на личния живот.

ПРИЛОЖЕНИЕ IV

Обезщетения за вреди при нарушения на правото на личен живот, законни разрешителни и сливания и вливания съгласно законодателството на Съединените щати

Настоящият документ отговаря на запитването на Европейската комисия за изясняване на законодателството на Съединените щати що се отнася до: а) исканията за обезщетения за нарушения на правото на личен живот, б) „изричните разрешения“ предвидени от законодателството на Съединените щати за използване на личната информация по начин, който е несъвместим с принципите на личната неприкосновеност и в) последиците от сливания и вливания върху задълженията, поети съгласно принципите на личната неприкосновеност.

A. Обезщетения за нарушения в областта на личната сфера

Неспазването на принципите на личната неприкосновеност може да стане причина за редица частни жалби в зависимост от съответните обстоятелства. Така например, организациите, поели ангажимент в областта на личната неприкосновеност, могат да бъдат държани отговорни за погрешно представяне поради неспазване на техните обявени политики в областта на личните данни. Физическите лица могат също да заведат искове с цел получаване на обезщетения за нарушения на поверителността. Множество закони в областта на личните данни на федерално и национално ниво предвиждат физическите лица да получават обезщетения за вреди в случаите на нарушения.

Правото на обезщетение за вреди при навлизане в личната сфера е прокламирано в общото право на Съединените щати

По силата на различни правни теории използването на лична информация по начин, който е несъвместим с принципите на личната неприкосновеност, може да породи законово предвидената отговорност. Например, както лицето, което контролира прехвърлянето на данните, така и засегнатите физически лица могат да предявят иск срещу организацията, която не изпълнява задълженията си във връзка с личната неприкосновеност в случай на погрешно представяне. Според *Restatement of the Law, Second Torts* ⁽¹⁾:

Всеки, който декларира с цел заблуждаване неверни данни за факт, мнение, намерение или закон с цел да убеди друго лице да действа или да се въздържа от действие, по силата на тази декларация, отговаря за финансовите загуби, претърпени от това друго лице поради доверието, оказано на съответните неверни данни.

(*Restatement*, § 525). Фалшивото деклариране е „измамно“, когато е направено със съзнанието или убеждението, че е погрешно (*nak tam*, § 526). По принцип, всеки, който направи измамно деклариране е потенциално отговорен пред лицата, които той възнамерява или очаква да разчитат на тази фалшива информация, за всяка парична загуба, която са претърпели в резултат от това (*nak tam*, 531). От друга страна, който направи измамно деклариране пред друго лице, може да се смята за отговорен по отношение на трето лице, ако деклариращият възнамерява или очаква, че неговото погрешно представяне би било повторено пред трето лице, което може да му повярва (*nak tam*, § 533).

В контекста на личната неприкосновеност, съответното представяне е публична декларация, с която организацията удостоверява, че тя ще съблюдава принципите на лична неприкосновеност. След като е поет такъв ангажимент, съзнателното неподчинение на тези принципи може да се окаже повод за подаване на иск за погрешно представяне от страна на тези, които са разчитали на погрешното представяне. Тъй като ангажиментът да се спазват тези принципи е поет пред цялата общественост, физическите лица, които от са предмет на тази информация, както и лицето, контролиращо, че в Европа предаването на лична информация до организация от Съединените щати, могат да имат основание за подаване на иск срещу американската организация за погрешно представяне ⁽²⁾. Нещо повече, американската организация продължава да бъде отговорна по отношение на тези лица за „продължавашо погрешно представяне“, докато тези лица, в техен ущърб, продължават да разчитат на това погрешно представяне (*Restatement*, § 535).

⁽¹⁾ *Second Restatement of the Law - Torts*; American Law Institute (1997).

⁽²⁾ Такъв може да бъде случаят, например, когато физическите лица са разчитали на ангажиментите на американската организация по отношение на личния живот т, за да дадат съгласието си на лицето, контролиращо предаването на тяхната лична информация в Съединените щати.

Който окаже доверие на измамно погрешно представяне има право да получи обезщетение за вреди. Съгласно *Restatement*.

Адресатът на измамно погрешно представяне е оправомощен да получи обезщетение за вреди, в резултат от жалба за измама срещу лице, което е подало фалшивите данни, за финансовата загуба, която му е била причинена вследствие на това.

(*Restatement*, § 549). Тези обезщетения включват освен паричните загуби също така пропуснатите ползи от търговската операция (пак там; виж например: *Boling v. Tennessee State Bank*, 890 S.W.2d 32 (1994)) (банката трябва да изплати обезщетения на кредитополучателите до 14 825 долара за това, че са разпространили лична информация за кредитополучателите, както и техни бизнес планове на директора на банката, който е имал конкурентен интерес):

Тъй като измамното погрешно представяне предполага действителна информираност или поне убеждението, че представянето е погрешно, отговорността може да е свързана също с погрешно представяне по небрежност. Според *Restatement*, всеки който направи погрешно измамно представяне при упражняване на своята стопанска дейност, професия или работата или по повод на финансова операция, може да бъде подведен под отговорност „ако той не успее да прояви разумна грижа или компетентност при получаване или съобщаване на информацията“ (*Restatement*, § 552, 1). За разлика от измамното погрешно представяне, обезщетенията в случай на погрешно представяне по небрежност се ограничават до паричните загуби (*Restatement*, § 552 Б, 1)).

В едно дело, минало неотдавна, например, Върховен съд на *Connecticut* определи, че фактът, че електроразпределително дружество е пропуснало да декларира, че е предало информации, свързани с плащания по фактури на клиенти в полза на национални кредитни организации, е повод за съдебно производство за погрешно представяне (виж *Brouillard v. United Illuminating Co.*, 1999 Conn. Super. LEXIS 1754). В това дело на ищцата е бил отказан кредит, защото ответникът ѝ е твърдял за закъснения при плащането след тридесетдневния срок. Ищцата декларира, че не е била информирана за тази директива, когато е сключила с ответника договор-абонамент за доставка на електричество до дома. Съдът прецени по-конкретно, че „иск за небрежно погрешно представяне може да се позове на липсата на декларация от страна на ответника, когато последният е задължен за това“. Това дело доказва също така че фактът, че се действа със съзнание за извършеното или с умисъл, не представлява необходимо условие за подаването на иск за небрежно погрешно представяне на фактите. Така например, американска организация, която поради небрежност пропусне да разкрие изцяло начина, по който ще използва личната информация, получена съгласно принципите на личната неприкосновеност, може да бъде подведена под отговорност за погрешно представяне.

При положение, че нарушението на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ е довело до злоупотреба с личните данни, потърпевшото лице може да има основание да подаде жалбата си и за престъпление „посегателство над личния живот“, признато в *common law*. Американското правосъдие признава отдавна мотиви за искове свързани с нарушение на правото на личен живот. В дело от 1905 г. ⁽¹⁾ Върховният съд на Джорджия установява че правото на личен живот произлиза от принципите на *natural law* и на *common law*, като постанови по случай, в който снимката на гражданин беше използвана за рекламни търговски цели от дружество за застраховки живот без лицето да е информирано и без да е поискано неговото съгласие. Формулирайки темите, които днес са обичайни за юриспруденцията на САЩ в областта на личния живот, съдът отсъди, че използването на фотографията е било „злонамерено и престъпно“ и е целяло „да направи смешен и жалък ищца пред очите на целия свят“ ⁽²⁾. Основанията на присъдата *Pavesich* надделяха и с нищожни изменения, станаха здрава основа за американското правосъдие в тази област. Държавните съдилища постоянно са подкрепяли искове, заведени в областта на посегателствата над личния живот и днес поне 48 щата признават съдебната основателност на този род дела ⁽³⁾. От друга страна, поне дванадесет щати разполагат с конституционни разпоредби гарантиращи правата на техните граждани срещу действия на посегателство в техния личен живот ⁽⁴⁾, които биха могли да обхванат и защитата срещу нарушения, допуснати от неправителствени организации (виж например *Hill v. NCAA*, 865 P.2d 633 (Ca.1994 g.); виж също *S.Ginder, Lost and Found in Cyberspace: Informational Privacy in the Age of the Internet*, 34 S.D. L.Rev. 1153 (1997)). („Конституциите на някои щати предвиждат по-сериозна защита на личния живот отколкото сходните разпоредби във Федералната конституция. Аляска, Аризона, Калифорния, Хавай, Илинойс, Луизиана, Монтана, Южна Каролина и Щата Вашингтон разполагат с по-голяма палитра от защитни средства на личния живот“).

Second Restatement of Torts представя пълната картина по отношение на правосъдието в тази област. Отразявайки общото правно производство, *Restatement* обяснява че „правото на защита на личния живот“ обхваща под това родово наименование, четири различни основания за подаване на искове (виж *Restatement*, § 652A). На първо място, искът срещу „накърняване на личната сфера“ е допустима срещу ответник, който умишлено посяга по физически или друг начин на личната сфера на друго лице или на неговите дела или частни интереси ⁽⁵⁾. На второ място, иск за

⁽¹⁾ *Pavesich v. New England Life ins. Co.*, 50 S.E. 68 (Ga.1905)

⁽²⁾ Пак там, 69.

⁽³⁾ Консултация по електронен път на банката данни Westlaw показва, че са били подадени 2703 жалби пред държавните съдилища, които се отнасяха за „личния живот“ след 1995 г. Ние предадохме вече на Комисията резултатите от това издирване.

⁽⁴⁾ Виж например *Alaska Constitution*, Art. 1, Sec. 22; *Arizona*, Art. 2, Sec. 5; *California*, Art. 1, Sec. 1; *Florida*, Art. 1, Sec. 23; *Hawaii*, Art. 1, Sec. 5; *Illinois*, Art. 1, Sec. 6; *Louisiana*, Art. 1, Sec. 5; *Montana*, Art.2, Sec.10; *New York*, Art. 1, Sec. 12; *Pensylvania*, Art. 1, Sec. 1; *South Carolina*, Art. 1, Sec. 10; and *Washington*, Art. 1, Sec. 7.

⁽⁵⁾ Пак там, глава 28, раздел 652 Б.

„злоупотреба“ може да бъде заведен, когато лице си присвои името или приликата с друго лице в свой интерес ⁽¹⁾. На трето място, „публикуването на факти от частния живот“ подлежи на наказателно преследване, когато разгласеното обстоятелство може да причини сериозна вреда на разумно лице и не се отнася за елемент от законов обществен интерес ⁽²⁾. Накрая, иск за „погрешно представяне пред обществеността“ е законосъобразен, когато ответникът съзнателно или поради груба небрежност поставя друго лице в погрешна светлина, която може да причини сериозна вреда на разумно лице ⁽³⁾.

В рамките на личната неприкосновеност, „накърняване на личната сфера“ може да включи неразрешено събиране на лични данни, докато непозволеното използване на личната информация за търговски цели може да бъде повод за иск за злоупотреба. По същия начин, разкриването на лична информация, която е неточна, може да бъде състав на „погрешно представяне пред обществеността“, ако информацията се окаже до голяма степен вредна за разумното лице. Накрая, накърняването на личната сфера в резултат на публикация или на разкриване на чувствителна лична информация, може да бъде повод за иск за „публикуването на факти от частния живот“ (виж по-долу представените примери).

Що се отнася до обезщетенията за неизпълнени задължения, посегателствата върху личния живот дават право за обезщетения на пострадалото лице, що се отнася до:

- а) увреждането на неговите интереси в областта на личния живот, в резултата на това накърняване;
- б) установените претърпени психологически вреди, ако последните по естествен начин могат да произтичат от това накърняване; и
- в) особен вид вреди, които имат като правна последица накърняването.

(*Restatement*, § 652 Н). Имайки предвид прилагането по начало на законодателството в областта на правонарушенията и множеството иски, обхващащи различните аспекти от интереси, свързани с личния живот, паричните обезщетения могат да се присъдят на всяко лице, чиито интереси, свързани с личния живот са нарушени поради неспазването на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“.

Всъщност, държавните съдилища не могат да се справят с множеството сходни случаи на накърняване на личната сфера. *Ex parte AmSouth Bancorporation et al.*, 717 So. 2d 357, например, е свързан с подаването на другарски иск, според който ответникът „който беше използвал парите на вложителите в доверителни фондове в банката, като е разгласил поверителна информация за споменатите вложители и техните сметки“, за да позволи на друг член на банката да продаде инвестиционни фондове и други инвестиции. В подобни случаи се дължат суми за обезщетения за неизпълнените задължения. В делото *Vassiliades v. Garfinckel's Brooks Bros.*, 492 A.2d 580 (DC App. 1985), апелативният съд отмени решението на по-нискоинстанционния съд, като заключи, че използването на фотографии на ищеца „преди“ и „след“ пластична операция по време на представяне в универсален магазин, е посегателство над частния живот поради публикуването на лични факти. В делото *Candebat v. Flanagan*, 487 So.2d 207 (Miss 1986), застрахователното дружество ответник използва катастрофа, по време на която съпругата на ищеца катастрофира сериозно и е ранена, за рекламна кампания. Ишецът завежда дело за накърняване на личната сфера. Съдът решава, че ишецът може да получи обезщетение за емоционална травма и злоупотреба със самоличността. Исковете за злоупотреба могат да се завеждат, дори ако самият ищец не е известна личност (виж Например *Staruski v. Continental Telephone Co.*, 154 Vt. 568 (1990 г.)) (ответникът е извлякъл търговска полза с използването на името и фотографията на служител в обява, публикувана във вестник). В делото *Pulla v. Amoco Oil Co.*, 882 F. Supp. 836 (SD Iowa 1995), работодателят е накърнил личната сфера на служител - ищец, като е накарал друг служител да направи проверка на извлеченията на кредитните карти на ищеца, за да провери отсъствието му по болест. Съдът присъди 2 долара обезщетения за причинени вреди, плюс 500 000 долара наказателна глоба. Друг работодател е отговорен за това, че е публикувал във вестника на дружеството историята на служител, който е бил уволнен поради твърдяно фалшифициране на документацията от конкурс за назначаване на работодателя (виж *Zinda v. Louisiana-Pacific Corp.*, 140 Wis.2d 277 (Wis.App. 1987 г.)). Изложените факти са причинили вреда на ищеца, защото става дума за публикуване на личен въпрос, а вестникът се е разпространявал сред колегите на работното място. И накрая, колеж, който направил на своите студенти тест за СПИН, като официално твърдял, че става въпрос за кръвна проба за рубеола, беше осъден за накърняване на личната сфера (виж *Doe v. High-Tech Institute, Inc.*, 972 P.2d 1060 (Colo.App. 1998 г.)). (За другите случаи, виж *Restatement*, § 652 Н, приложение).

Съединените щати често пъти са критикувани, че присъждат много права на ищите, но това съответства на факта, че лицата има достъп до правосъдната система и не се лишават от тази възможност, когато смятат че са били жертва на вреди или щети. Много аспекти от съдебната система на САЩ облекчават задачата на ищеца да заведе иск,

⁽¹⁾ Пак там, глава 28, раздел 652 В.

⁽²⁾ Пак там, глава 28, раздел 652 Г.

⁽³⁾ Пак там, глава 28, раздел 652 Д.

индивидуално или в група. Адвокатите са сравнително по-многобройни отколкото в други страни и човек лесно може да намери адвокат. Адвокатът на ишците при подаване частна тѣжба, определя хонорара си според случая, така че и най-неплатежоспособните клиенти получават обезщетение. Това е важен аспект - в Съединените щати, всяка страна плаща по принцип собствените си адвокатски и други разходи. Тази система е напълно противоположна на европейската, където губещата страна изплаща на другата направените разходи. Без да се обсъждат заслугите на двете системи, трябва да признаем, че американските правила в по-малка степен са склонни да ограничават подаване на исковете от физически лица, които не биха могли да посрещнат разходите на двете страни, в случай че загубят процеса.

Отделните лица могат да завеждат дело, дори ако исковете им са с относително ограничен предмет. Повечето от американските съдебни инстанции, ако не всичките, имат съдилища, които разглеждат искове с ограничен предмет, провеждат опростени и евтини съдебни процедури в случай на спорни дела под граници, фиксирани от закона ⁽¹⁾. Възможността да се определят наказателни обезщетения за вреди също представлява възможност за финансови обезщетения за лица, които може да са претърпели малки преки вреди и които подават иск срещу осъдително поведение. И накрая, лицата, които смятат, че са претърпели колективни вреди, могат да се обединят финансово и правно, като завеждат дело с общ предмет.

Добър пример за възможностите на няколко физически лица да завеждат дело за обезщетение, представлява висиящият съдебен процес срещу *Amazon.com* за накръняване на личната сфера. *Amazon.com*, голямата търговска фирма за продажба чрез мрежата, стана обект на колективен иск, където ишците твърдят, че не са били информирани за събирането на лични данни за тях и не са дали съгласието си за събирането на информацията, когато са използвали софтуерна програма собственост на *Amazon*, наречена „Alexa“. В това дело ишците се позоваха на нарушения на *Computer Fraud and Abuse Act* под формата на незаконен достъп до техните записани обаждания, както и на *Electronic Communications Privacy Act* за незаконен достъп до техните записани телефонни и електронни обаждания. Те се позоваха също така на накръняване на личната им сфера по силата на *common law*. Производството по това дело започна след иск, подаден от експерт по Интернет сигурността през м. декември. Искът за обезщетение е 1000 долара на лице от групата, плюс хонорарите на адвоката и печалбите, получени вследствие на нарушаването на законодателството. Тъй като това дело засяга много лица от групата – дори милиони, сумите за обезщетения за неизпълнени задължения могат да нараснат до милиарди долара. Федералната търговска комисия също разглежда обвиненията.

Федералното и националното законодателство в областта на личния живот предлага често лични мотиви за искове за финансови щети

Освен, че поражда гражданскоправна отговорност според гражданското законодателство, неспазването на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ на личната неприкосновеност може също да доведе до нарушаване на някой от стотиците федерални и национални закони за защита на личния живот. Много от тези закони, които се отнасят до използването на личната информация, както от страна на държавните организации, така и от страна на частния сектор, разрешават преследването за изплащане на суми за обезщетения за неизпълнени задължения, когато лицата са станали жертва на нарушения. Пример за това са:

Electronic Communications Privacy Act от 1986 г. ЕСПА забранява неправомерното засичане на телефонните разговори от мобилните телефони и на обажданията за прехвърлянията от компютър на компютър. Нарушенията могат да доведат до подвеждане под гражданска отговорност от поне 100 долара за всеки ден нарушение. Защитата на ЕСПА се отнася и за неправомерен достъп или до разгласяването на записаните електронни повиквания. Нарушителите носят отговорност за причинените вреди или за претърпяна загуба от печалба, предизвикана от нарушението.

Telecommunications Act от 1996 г. Съгласно раздел 702 информацията по хомогенната мрежа на клиента (CPNI) не могат да бъдат използвани за други цели освен за предоставяне на телекомуникационни услуги. Абонатите на службата могат или да подадат иск пред *Federal Communications Commission*, или да завеждат дело пред Районния федерален съд с цел получаване на обезщетение за неизпълнени задължения и възстановяване на адвокатските хонорари.

Consumer Credit Reporting Reform Act от 1996 г. Законът от 1996 г. *измени Fair Credit Reporting Act om 1970 г.* (FCRA), за да изиска подобрене на информацията и на правото на достъп до кредити от страна за данъчно задължените лица. *Reform Act* налага също нови ограничения за препродавачите на информация за кредитите за потребление. При нарушение, потребителите могат да получат обезщетения за неизпълнени задължения и възстановяването на адвокатските хонорари.

⁽¹⁾ Ние представихме на Комисията информация за процесите, които се провеждат в ниските инстанции.

Законите на щатите закрилят и личния живот при голям брой различни ситуации. Сред областите, за които щатите са поели инициативата, можем да цитираме банковите извлечения, абонаментите за кабелните оператори, информацията по отношение на кредитите, трудовите характеристики и атестациите на работното място, административните архиви, генетичната информация и медицинските досиета, информацията за застраховките, училищните бележници и дневници, електронните комуникации и информацията за наеманите касети ⁽¹⁾.

Б. Изрични законови разрешения

Принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ съдържат едно изключение, когато въз основа на законите, правните разпоредби или съдебната практика пораждат „конфликтни задължения или изрични разрешения, при условие че при използването на тези разрешения, дадена организация докаже, че неспазването на принципите се ограничава в рамките на необходимото, само на удовлетворяването на основните законни интереси посредством това разрешение“. Ясно е, че когато американското законодателство предвижда конфликтно задължение, американските организации, били те спазващи принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ или не, са длъжни да спазват това законодателство. Що се отнася до изричните разрешения, ако принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ трябва да запълнят пропастта между американския и европейския режими за защита на личния живот, ние трябва да спазваме законодателните прерогативи на избраните от нас законодатели. Изключението, ограничено от стриктното спазване на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ се опитва да намери баланса, за да вземе предвид законните интереси на всяка страна.

Изключението е ограничено до случаите, когато съществува изрично разрешение. Следователно, като краен вариант, съответният закон, правна разпоредба или конкретното съдебно решение трябва да дадат положително становище относно конкретното поведение на организацията, присъединили се към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ ⁽²⁾. Или казано другояче, изключението не се прилага, когато законът мълчи. Нещо повече, изключението би се прилагало, само ако изричното разрешение влиза в противоречие със спазването на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“. Дори и при тези условия, изключението „се ограничава в рамките на необходимото, само на удовлетворяването на основните законни интереси по силата на това разрешение“. Например, когато законът разрешава само на дадена организация да предава лични информации на държавни организации, изключението няма да се прилага. Обратно, когато законът разрешава изрично на дружеството да дава лична информация на държавни органи без съгласието на лицето, това е „изричното разрешение“ да се действа по начин, който противоречи на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“. От друга страна, специфичните изключения за изискванията за нотификация и за получаване на съгласието биха попаднали в рамката на изключението (това би означавало специфично разрешение да се разкрият информации без уведомяване и съгласие). Например, закон, който разрешава на лекарите да дават медицинските досиета на своите пациенти на здравните служители без предварителното съгласие на тези пациенти, може да позволи нарушение на принципите на уведомяването и избора. Това разрешение обаче не позволява на лекаря да даде същите тези медицински досиета на здравните каси или на лабораториите за фармацевтични изследвания, защото това би надхвърлило рамките на разрешеното предназначение от закона и следователно, излиза извън обхвата на изключението ⁽³⁾. Въпросното правно разрешение може да бъде „автономно“ разрешение за извършването на определени неща с личната информация, но както го показват примерите по-долу, в повечето случаи, вероятно става въпрос за изключение по отношение на по-общ закон, който забранява събирането, използването или разглашаването на личната информация.

Telecommunications Act om 1996 г.

В повечето случаи, разрешеното използване отговаря на изискванията на директивата и на принципите, или би било позволено от някое от възприетите изключения. Така например, параграф 702 от *Telecommunications Act* (кодифициран в 47 U.S.C., § 222) задължава телекомуникационните дружества да запазват поверителността на личните данни, събрани по време на оказване на услугите на своите клиенти. Тази разпоредба позволява на телекомуникационните доставчици да:

- (1) използват информацията за потребителите, за да предоставят телекомуникационна услуга и по-специално, за публикуването на годишните телефонни указатели на абонатите;
- (2) да дават информации за потребителите на трети лица по писмена молба от страна на потребителя;
- (3) да дават информация за потребителя в обобщена форма.

⁽¹⁾ Наскоро беше направено електронно издирване в базата данни Westlaw, където се откриха 994 дела за обезщетения за неизпълнени задължения и посегателства над личния живот.

⁽²⁾ Като елемент за изясняване на положението, оправомощеният правен орган не трябва да се позовава конкретно на принципите на лична неприкосновеност

⁽³⁾ По същия начин, лекарят в този пример не може да се позове на законно разрешение, за да се освободи от опцията, предлагана от ЧЗВ 12 за лицата да се оттеглят от директния маркетинг. Обхватът на всяко изключение за „изрични разрешения“ е по необходимост ограничен до обхвата на разрешението по силата на действащото конкретно законодателство.

(47 U.S.C., § 222, в) 1-3) Законът разрешава също изключение при използването на информации за клиентите от страна на телекомуникационните доставчици:

- (1) за пускането, работата, фактурирането и събирането на таксите от техните служби;
- (2) за защитата срещу измамни, незаконни употреби или в случаите на неправомерно поведение; и
- (3) за да осигуряват услуги като телемаркетинг, препращане или услуги от административен характер по време на обаждане от страна на клиент ⁽¹⁾.

(47 U.S.C., § 222, г) 1-3) Накрая, телекомуникационните доставчици са длъжни да дават на издателите на годишните телефонни указатели информации за списъка на техните абонати, които могат да съдържат само имената, адресите, телефонните номера и професиите, когато става въпрос за търговски клиенти (47 U.S.C., § 222, д).

Изключението за „изричните разрешения“ може да се допусне, когато телекомуникационните доставчици използват CPNI, за да предотвратят измама или друго неправомерно поведение. Дори и в този случай, този род действия могат да се разглеждат като действия „от обществен интерес“ и да бъдат разрешени, следователно, от принципите.

Правила, предложени от Департамента на здравеопазването

Department of Health and Human Services (HHS) предложи правила относно стандартите за поверителност на здравните информации, които могат да бъдат идентифицирани (виж 64 Fed. Reg. 59 918 (Nov. 3, 1999) (да се кодифицира в 45 CFR, точки 160-164). Тези правила биха приложили изискванията относно поверителността на *Health Insurance Portability and Accountability Act - 1996, Pub. L. 104-191*. Предложените правила по принцип ще забраняват на обхванатите субекти (санитарно-здравни планове, центрове за здравна документация и служби за оказване на здравни грижи, които предават здравна информация по електронен път) да използват или разгласяват здравна информация без индивидуално разрешение (виж предложение 45 CFR, § 164 506). Предложените правила биха изискали разгласяването на защитената здравна информация само по два повода: да се разреши на физическите лица да разглеждат или да препишат здравните информации, които се отнасят за тях (пак там, § 164 514) и да се прилагат правилата (пак там, § 164 522).

Предложените правила ще позволят използването и разгласяването на защитена здравна информация, без специално разрешение, в определен ограничен брой случаи. Такива са например случаите за контрол на здравната система, за прилагане на закона и спешната помощ (пак там, § 164 506). Предложените правила излагат подробно ограниченията на тези употреби и разгласявания. Нещо повече, разрешеното използване и разкриване на защитена здравна информация ще бъдат ограничени до минимално количество необходима информация (пак там, § 164 506).

Изрично разрешената употреба по силата на предложените разпоредби обикновено отговарят на принципите на личната неприкосновеност или вече са разрешени от друго изключение. Например, прилагането на закона и на съдебната администрация са разрешени, както и медицинските изследвания. Други употреби, като надзорът над здравните системи, функцията на общественото здравеопазване и националните системи за здравна информация са от обществен интерес. Разкриването с цел използването на здравните вноски и привилегии са необходими, за да гарантират здравното подпомагане. Използването при спешност, за консултиране на близък роднина по отношение на лечение, когато съгласието на пациента „не може на практика или разумно да бъде получено“ или за да се установи самоличността или причината за смъртта на починалото лице, защитават жизнените интереси на заинтересованото лице и на другите. Използването с цел управление на военните на активна служба и други по-специални категории физически лица, улесняват правилното изпълнение на военната мисия или на сходни критични ситуации; във всички случаи, този род употреби ще имат ограничено въздействие, дори нулево, по отношение на клиентите по принцип.

Разрешена остава само употребата на лична информация от здравните структури, за да изготвят годишниците с клиенти. Ако тази употреба трудно може да се окачестви като имаща „жизнен интерес“, трябва все пак да се признае, че тези годишници са в полза на пациентите, както и на техните приятели и близки. От друга страна,

⁽¹⁾ Обхватът на това изключение е много ограничен. Според вътрешните им правилници, телекомуникационните доставчици могат да използват CPNI, само докато клиент се обаждат по телефона. От друга страна, бяхме информирани от Федералната комисия по комуникациите, че телекомуникационните доставчици не могат да използват CPNI за пускане в търговски оборот на услуги, които са извън обхвата на искането на клиента. И накрая, тъй като клиентът трябва да одобри използването на CPNI за тази цел, тази разпоредба съвсем не представлява истинско „изключение“.

обхватът на разрешено използване е стриктно ограничен. Следователно, прибягването към изключението от принципите за „изрично разрешени“ употреби от закона за тази цел, представлява минимален риск за личния живот на пациентите.

Fair Credit Reporting Act

Европейската Комисия изрази загрижеността, според която изключението на „изричните разрешения“ би „създадо определяне на подходящия характер“ на *Fair Credit Reporting Act* (FCRA). Не такъв обаче е случаят. При отсъствието на специфично определение на подходящия характер на FCRA, американските организации, които се доверяват на подобно определени, трябва да поемат задължението да се присъединят във всяко едно отношение към принципите на личната неприкосновеност. Това означава, че когато изискванията на FCRA надхвърлят нивото на защита, представено в принципите, американските организации имат само задължението да спазват FCRA. Обратно, когато FCRA се окаже недостатъчен, тези организации трябва да съгласуват практиките си за информацията с принципите. Изключението не трябва да изменя тази основна преценка. Според нея, изключението се прилага, само когато съответното законодателство изрично разрешава поведение, което не е съгласувано с принципите на личната неприкосновеност. Изключението не се прилага, когато изискванията на FCRA не отговарят на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“⁽¹⁾.

С други думи, под „изключение“ ние нямаме предвид, че това, което не е задължително е „изрично разрешено“. От друга страна, изключението се прилага, само когато е изрично разрешено от американския закон, ако влиза в противоречие с разпоредбите на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“. Съответният закон трябва да отговори на тези два елемента, преди да се даде разрешение за неспазването на тези принципи.

Алинея 604 от FCRA, например, разрешава изрично на *consumer reporting agencies* да публикуват докладите за потреблението при различни изброени ситуации (FCRA, § 604). По този начин, § 604 разрешава на *credit reporting agencies* да действат в противоречие с принципите на личната неприкосновеност, което води до това, че *credit reporting agencies* трябва да прибягнат до изключението (освен ако не се прилага друго изключение). Така че *credit reporting agencies* трябва да се съобразяват със съдебните разпореджания и с призовките на „голямото жури“ (*grand jury*), а използването на досиетата за кредит от упълномощените органи, социалните органи и тези за защита на детството се допуска само за обществени цели (*пак там*, § 604, а), 1, 3, Г) и 4). Следователно, *credit reporting agency* няма да има нужда да прибягва до изключението на „изричното разрешение“. Когато действа съгласно писмените инструкции на потребителя, *consumer reporting agency* спазва изцяло принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ (*пак там*, § 604, а), 2). По същия начин, досиетата на потреблението могат да бъдат получени за ползване, само с писмено разрешение от потребителя (*пак там*, § 604 а), 3, Б) и б), 2, А), (ii)), а за операциите за кредит или застраховки, които не са предприети от потребителите, само ако последните не са изразили несъгласието си с това (*пак там*, § 604, в), 1, Б)). От друга страна, FCRA забранява на *credit reporting agency* да дава медицински информации за използване без разрешението на потребителя (*пак там*, § 604, г)). Тези употреби отговарят на принципите на уведомяването и на избора. Другите цели, разрешени съгласно раздел 604, се отнасят до операции, засягащи потребителя и, следователно, биха били допустими от принципите по тази причина (*пак там*, § 604, а), 3, А) и Е)).

Последното „разрешено“ използване от § 604 се отнася до вторичните кредитни пазари (*пак там*, § 604, а), 3, Е)). Няма конфликт между използването на досиетата за потребление за тази цел и принципите на личната неприкосновеност като такива. Истина е, че FCRA не иска от *credit reporting agencies*, например, да уведомяват потребителите и да искат от тях съгласието им, когато публикуват доклади за тази цел. Въпреки всичко, напомняме, че липсата на изискване не означава „изрично разрешение“ да се действа по различен начин от предписания. По същия начин, § 608 разрешава на *credit reporting agencies* да дават някои лични данни на държавните органи. Това „разрешение“ не означава, че една *credit reporting agency* може да пренебрегне ангажиментите си за придържането към принципите на личната неприкосновеност. Това е различно от другите примери, които посочихме, където изключенията от принципите за положително уведомяване и избор се посочват, за да се разреши изрично използването на личните данни без уведомяване и избор.

Заклучение

Няколко основни извода могат да се извлекат от този дори ограничен преглед на законодателни актове:

— „изричното съгласие“ като цяло позволява да се използва или разкрива лична информация без предварителното разрешение на физическото лице; така, изключението би било ограничено до уведомяването и избора;

⁽¹⁾ Този спор не означава, че трябва да се смята, че FCRA не гарантира „достатъчна“ защита. Всяка преценка на FCRA трябва да разглежда защитата, предоставена от закона в нейната цялост и да не се фокусира само върху изключенията, както го правим тук.

- в повечето случаи, разрешените изключения от закона са формулирани по рестриктивен начин, така че да се прилагат при специфични случаи и за точно определени цели. От друга страна, законът забранява неразрешеното използване или разкриване на лична информация, която не попада в тези граници,
- в повечето случаи, използването и разрешеното разгласяване на данните са в обществен интерес, което изразява техния законов характер,
- в почти всички случаи, разрешената употреба или съответства напълно на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, или попада в едно от другите разрешени изключения.

В заключение, изключението за „изрични разрешения“, съдържащо се в закона, ще бъде по всяка вероятност, поради естеството си, относително ограничено при неговото прилагане.

В. Сливания и поглъщания

Работната група по член 29 изрази загрижеността си от ситуацията, при които организация, която се присъединява към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, е предмет на вливане или на сливане с дружество, което не е поело ангажимент да спазва принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“. Въпреки това, работната група предположи, че дружеството, останало след трансформацията, няма да е задължено да спазва принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, когато става дума за лична информация, притежавана от дружеството, което е предмет на вливането, но не така се поставя винаги въпросът в американското законодателство. Основното правило в Съединените щати, що се отнася до сливанията и вливанията, гласи, че едно дружество, което придобива останалия капитал на друго дружество, поема като цяло задълженията и отговорностите на придобитото дружество (виж 15 *Flechter Cyclopedia of the Law of Private Corporation* § 7117 (1990 г.); виж също *Model Bus. Corp. Act* § 11.06 3) (1979 г.)) („дружеството, останало след трансформацията, поема всички отговорности на всяко дружество, които участват в сливанията“). Другояче казано, дружеството, останало след сливането или вливането на дадена организация, която се придържа към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, по този начин ще бъде обвързано с ангажиментите на последната в областта на личната неприкосновеност.

Нещо повече, дори ако сливането или поглъщането е направено чрез придобиването на активи, отговорностите на придобитото предприятие могат да обвържат придобиващото дружество при някои обстоятелства (15 *Flechter*, § 7122). Дори когато отговорностите не продължават след сливането, трябва да се отбележи, че те не биха продължили при сливане, където предаването на данните от Европа е станало с договор - единствена алтернатива извън личната неприкосновеност за прехвърляне на данни за Съединените щати. От друга страна, документите в областта на личната неприкосновеност, след преразглеждането, изискват всяка организация, спазваща принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ да информира Департамента по търговия за всяко вливане, така че да се допусне продължаване на предаването на данни към организацията правоприменник, само ако тя се придържа към принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ (виж ЧЗВ 6). На практика, Съединените щати понастоящем преразгледаха рамката на личната неприкосновеност, така че да изискват от американските организации, които попадат в това положение, да заличават информацията, която са получили в рамките на „сферата на неприкосновеност на личния живот“, ако ангажиментите им в областта на личната неприкосновеност не се потвърдят или ако няма установени подходящи защитни мерки.

ПРИЛОЖЕНИЕ V

14 юли 2000 г.

John Mogg
Директор, Генерална Дирекция XV
Европейска комисия
Office C 107-6/72
Rue de la Loi 200
B-1049 Bruxelles

Уважаеми г-н Мог,

Разбирам, че писмото, което Ви изпратих на 29 март 2000 г. е породило редица въпроси. За да уточним правомощията на Федералната търговска комисия в тези области, изпращам настоящото и, за да улесним нашата бъдеща кореспонденция, допълвам и припомням отчасти съдържанието на предишните ни писма.

По време на Вашите посещения в нашата администрация и във Вашата кореспонденция, Ви повдигате редица въпроси за правомощията на Федералната търговска комисия на Съединените щати в областта на личната сфера по Интернет. Сметнах, че няма да е излишно да резюмирам предишните си отговори, както и да Ви представя по-широка информация за дейностите на Федералната търговска комисия относно проблемите на защитата на личната сфера на потребителя, за които стана въпрос в последното Ви писмо. По-конкретно, Ви питате: дали Федералната търговска комисия е компетентна за предаването на данни относно работната заетост в нарушение на американските принципи „сфера на неприкосновеност на личния живот“, дали Федералната търговска комисия е компетентна за системите за одобрение с нестопанска цел дали *FTC Act* се прилага, както за данните по мрежата „*on line*“, така и за данните извън мрежата и какво става, когато правомощията на Федералната търговска комисия се застъпват с тези на други правоприлагащи органи.

Прилагане на *FTC Act* при защитата на личния живот

Както Ви е известно през последните пет години Федералната търговска комисия поема лидерската роля при улесняване на промишлеността и потребителските групи на САЩ при даване на задълбочен отговор по въпроси, свързани с личната сфера на потребителите, включително събирането и използването на лична информация в Интернет. Чрез обществени работни семинари и продължителни консултации с представители на промишлеността, представители на потребителите и наши колеги от Департамента по търговия и цялото американско правителство, ние помогнахме за определянето на ключовите въпроси в тази политика и за постигането на качествени решения.

В тази област, компетенциите на Федералната комисия за търговия са описани в раздел 5 от („*FTC Act*“), който забранява некоректните или измамни практики или маневри в търговията ⁽¹⁾. Под „измамна практика“ разбираме представяне, пропускане или практика, в състояние действително да заблудят разумните потребители. Практиката се разглежда като некоректна, ако тя предизвиква или е в състояние да нанесе на потребителите сериозни вреди, които при нормални обстоятелства не могат да бъдат избегнати и които не са компенсирани с предимства за потребителите или конкуренцията ⁽²⁾.

Някои методи за събиране на данни могат да нарушат *FTC Act*. Така например, ако страница в Интернет твърди неправомерно, че съблюдава политика на защита на личния живот или на серия принципи за вътрешно регламентиране, раздел 5 от *FTC Act* гарантира правна основа, за да се преследва това погрешно представяне на фактите, с мотива, че е измамно. Наистина, успешното прилагане на закона ни позволи да установим този принцип ⁽³⁾. Федерална търговска комисия е приела, от друга страна, гледната точка, според която тя може да оспорва практиките на сериозно посегателство над личния живот, когато те се отнасят до деца или на използването на високо чувствителни информации като финансовите регистри ⁽⁴⁾ или медицинските досиета. Федералната комисия за търговия ще продължи да следи за прилагането на закона, като се опира на контролните и изследователски действия, както и на случаите, представени от организациите за вътрешно регламентиране и други, включително държавите-членки на Европейската комисия.

⁽¹⁾ 15 U.S.C. § 45. Fair Credit Reporting Act се прилага също и за събирането и продажбата на данни Интернет съответстващи на законовите определения „по отношение на потребителя“ и на „агенции за изследване на потреблението“.

⁽²⁾ 15 U.S.C. § 45 n).

⁽³⁾ Виж GeoCities, досие № C-3849 (окончателно решение на 12 февруари 1999 г. (www.ftc.gov/os/1999/9902/9823015d%26o.htm); Liberty Financial Cos., досие № C-3891 (окончателно решение на 12 август 1999 г.) (www.ftc.gov/opa/1999/9905/younginvestor.htm). Виж също Children's Online Privacy Protection Act Rule (COPPA), 16 CFR, част 312 www.ftc.gov/opa/1999/9910/childfinal.htm). Регламентът COPPA, който влезе в сила миналия месец, предвижда, че операторите на Интернет страниците, които са предназначени за деца до 13-годишна възраст или които умислено събират лични данни от деца до 13-годишна възраст, трябва да прилагат принципите на деонтологическия кодекс за информацията, формулирани в регламента.

⁽⁴⁾ Виж Федералната търговска комисия v. Touch Tone, Inc., „Civil Action № 99-WM-783“ (D. Co.) (регистрирана на 21 април 1999 г.) (www.ftc.gov/opa/1999/9904/touchtone.htm). Становище на персонала от 17 юли 1978 г., в отговор на петиция, подадена от Center for Media Education (www.ftc.gov/os/1997/9707/cenmed.htm).

Подкрепа от FCT Act за вътрешно регламентиране

Федералната търговска комисия дълго време подкрепя усилията на промишлеността за развиване на ефективни вътрешни програми с оглед гарантиране на защитата на личната сфера на потребители в Интернет. Ако тези усилия трябва да продължат, обаче, следва да има широко участие от страна на представителите на промишлеността. По същото време, вътрешното регулиране трябва да бъде подкрепено от правоприлагането. По такива причини, Федералната търговска комисия ще отдаде приоритет на позоваванията на неспазването на насоките от вътрешните регулиращи актове, направени от институции като *BBBOnline* ou *TRUSTe*. Този подход е в пряка връзка с отношенията, които поддържа от отдавна с *National Advertising Review Board (NARB)* на *Better Business Bureau*, който представя жалби в областта на рекламата пред Федералната търговска комисия. *National Advertising Division (NAD)* на *NARB* разглежда жалбите в областта на рекламата на национално ниво по линия на арбитража. Когато една страна откаже да спазва решение на *NAD*, делото се връща пред Федералната търговска комисия. Персоналът на Федералната търговска комисия разглежда, приоритетно, оспорваната реклама, за да се разбере дали нарушава Закона за Федералната търговска комисия. Често пъти тя успява да сложи край на порочната практика или да убеди заинтересованата страна да спазва процеса на *NARB*.

Също така, Федералната търговска комисия ще разглежда с предимство случаите на неспазване на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, представени от държавите-членки на Европейската общност. Вследствие на молбите от страна на американските организации за саморегулиране, нашите сътрудници ще вземат предвид всички информации, които позволяват да се прецени, дали оспорваната практика нарушава раздел 5 от Закона за Федералната търговска комисия. Това задължение е изразено също в принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ (често задаван въпрос, ЧЗВ 11, относно прилагането на решенията).

GeoCities: първият он-лайн случай на неспазване на защитата на личния живот по , разглеждан от Федералната търговска комисия

GeoCities: първият случай на неспазване на защитата на личния живот по Интернет беше разгледан от Федералната комисия за търговия съгласно раздел 5 ⁽¹⁾. В това дело, Федералната търговска комисия показва, че *GeoCities* представят по заблуждаващ начин, както на децата, така и на възрастните, начина по който смятат да използват личните данни за тях. Според заведеното дело, *GeoCities* били посочили, че някои лични данни, събрани чрез техния Интернет сайт, били предназначени само за вътрешно използване или за да изпращат на потребителите предложения и промоции, стоки или услуги, които отговарят на техните искания и че допълнителните „факултативни“ данни нямало да бъдат разгласявани без съгласието на потребителя. Оказва се, обаче, че данните са били предадени на трети лица, за да се изпращат на потребителите предложения, отвъд границите, на това което са посочили. *GeoCities* са обвинени също, че прибягват към измамни практики за събиране на информации от децата. *GeoCities* имали претенцията, че контролират страниците, предназначени за децата в своя Интернет страница и че съхраняват събраната информация само в тези рамки. Оказва се, че тези страници са отстъпени за ръководене на трети лица, които са събрали и запазили информацията.

Решението по спора забранява на *GeoCities* да представят погрешно целите, за които събират или използват личните данни за потребителите, включително и за децата. По силата на присъдата, дружеството е задължено да включи в своята Интернет страница ясна и добре видима бележка за защитата на личния живот, която посочва на потребителите какви данни се събират и за каква цел, на кого ще бъдат съобщени и как могат да имат достъп до тях и да ги заличат. С цел гарантиране на родителския контрол, *GeoCities* трябва да получат родителското съгласие преди да събират лична информация от децата до 13-годишна възраст. *GeoCities* са задължени да информират своите членове и да им предоставят възможност да заличат информацията, която се отнася за тях в банките данни на *GeoCities* и на трети лица. Споразумението предвижда изрично, че *GeoCities* трябва да информират родителите на децата до 13 годишна възраст и да заличат съответните информации, освен ако родителите не дадат съгласието си да бъдат съхранени и използвани. Накрая, *GeoCities* трябва да поиска от третите лица, на които са предали преди това информацията, същата да бъде заличена ⁽²⁾.

ReverseAuction.com

Скоро тази агенция заведе дело във връзка с твърдени нарушения на личната сфера от страна на друго „он-лайн“ дружество. През м. януари 2000 г., Федералната търговска комисия одобри като допустима жалбата заведена срещу *ReverseAuction.com* и сключи споразумение с това дружество. Това е страница за продажби с наддаване пряко по мрежата, която е била обвинена, че е получила лични данни за потребителите на конкурентна страница (*eBay.com*), после е изпратила лъжливи електронни съобщения на тези потребители, които са търсили така работа ⁽³⁾. Ние

⁽¹⁾ *GeoCities*, Docket No C-3849 (Final Order Feb. 12, 1999) (налична на www.ftc.gov/os/1999/9902/982315d%26o.htm)

⁽²⁾ Вследствие, Федералната търговска комисия реши и друг казус свързан със събирането на лични данни по Интернет от деца. *Liberty Financial Companies Inc.*, поддържа и ръководеше страницата на *Internet Young Investor* предназначен за деца и младежи, ориентиран към парични въпроси и инвестиции. Федералната търговска комисия доказа, че тази страница посочва неправомерно, че личните данни, събрани от децата с помощта на тестове, ще бъдат съхранени анонимно и че участниците ще получат електронен информационен бюлетин, както и печалби. Всъщност, личните данни за децата и семейното положение за децата и финансовото състояние на семействата за били съхранени поименно и никакъв бюлетин или печалби не са били изпратени. Произнесеното решение забрани този род заблуждаващи представяния за в бъдеще и задължава *Liberty Financial* да помести информационна бележка за защитата на личния живот на децата в своите страници, както и да иска, по контролиран начин, съгласието на родителите, преди да събира лични данни от децата. *Liberty Financial Cos.*, досие № C-3891 (окончателно решение от 12 август 1999 г.) (www.ftc.gov/opa/1999/9905/younginvestor.htm).

⁽³⁾ Виж *ReverseAuction.com, Inc.*, Civil Action № 000032“ (DDC) (регистриран на 6 януари 2000 г.) (прес-комюникето и съдебното производство могат да бъдат консултирани на следния адрес: www.ftc.gov/opa/2000/01/reverse4.htm).

доказахме, че *ReverseAuction* е нарушил раздел 5 от *FTC Act*, като е получил лично информация, идентифицирана според лицата, включваща електронните адреси и ЕГН от *eBay*, и като е изпратил лъжливите електронни съобщения.

Както е видно от жалбата, преди да получи тази информация, *ReverseAuction* се е абонира за *eBay* и се е задължил пред *eBay* да спазва договор за защита на личния живот на лицата, потребители на това дружество. Този договор закриля личния живот на потребителите, като забранява на използваните на *eBay* да събират и да използват личните данни за неопозволени цели, като изпращане на незааявени търговски електронни послания. Следователно, в нашата жалба на първо място се твърди, че *ReverseAuction* е излъгал, като е декларирал, че ще спазва договора за защита на личния живот на лицата, потребители на това дружество, което представлява измамна практика по силата на раздел 5. Ако този аргумент не се приеме ние твърдим, че използването от страна на *ReverseAuction* на тази информация, за да се изпращат незааявени търговски електронни послания, в нарушение на договора за защита на личния живот на лицата, потребители на това дружество представлява търговска некоректна практика по силата на раздел 5.

На второ място в жалбата се посочва, че електронните послания, изпратени на потребителите са включвали ред „предмет“, което е могло да ги заблуди, защото по този начин са информирали всеки един от тях, че срокът на техния идентификационен код *eBay* „ще изтече скоро“. Накрая, ние посочихме, че електронните послания, са внушавали погрешно, че *eBay* предавал на *ReverseAuction*, пряко или непряко, лични данни за своите потребители или е участвал в разпространението на незааявени търговски електронни послания.

Уреждането на спора от Федералната търговска комисия, забранява на *ReverseAuction* да допуска подобни нарушения в бъдеще. Също така то задължава *ReverseAuction* да изпрати информационна бележка на потребителите, които са се записали или които искат да се запишат в *ReverseAuction*, след като са получили имейл от тази страница. Бележката информира тези потребители, че техният „user ID“ пред *eBay* не е на път да изтече и че *eBay* не е бил информиран за разпространението на не-заявени електронни послания от *ReverseAuction* и не е давал разрешението за тази операция. Бележката дава възможност също така на тези потребители да анулират регистрацията си в *ReverseAuction* и да поръчат заличаването на личните данни в тази страница. От друга страна, произнесеното решение задължи *ReverseAuction* да заличи личните данни, които се отнасят за абонатите на *eBay*, които са получили писмото на *ReverseAuction*, без да са записани в тази страница и му забрани използването и разпространението на тези данни. Накрая, съгласно предишни решения, произнесени от Федералната търговска комисия по отношение на защитата на личния живот, споразумението изисква от *ReverseAuction* да разкрие принципите си за „сфера на неприкосновеност на личния живот“ на своята страница в Интернет и съдържа подробна информация по отношение на регистрацията на данните, така че да позволи на Федералната търговска комисия да упражнява надзор и да следи за прилагането на тези принципи.

Делото *ReverseAuction* показва, че Федералната търговска комисия е решена да вземе изпълнителни мерки, за да подсили кодексите за саморегулиране, които се прилагат он-лайн от дружествата за защита на личния живот на потребителите. Решаването на това дело позволи всъщност да се сложи край на тези практики, които влизат в противоречие с договора за защита на личния живот и които накърняват доверието на потребителите в мерките за защита, които са предприели фирмите за продажби по Интернет. Тъй като това дело се отнасяше за личните данни, които неправомерно са използвани от една фирма, след като са били защитени от принципите, приети от друга фирма, то може да представлява известен интерес в контекста на защитата на личния живот, които възникват при предаването на данните между дружества от различни страни.

Въпреки че Федералната търговска комисия образува производства в случаите с *GeoCities*, *Liberty Financial Cos.* и *ReverseAuction*, нейните правомощия са по-ограничени в някои области на защитата на личния живот по Интернет. Както беше казано по-горе, личните данни, събрани и използвани без съгласието на заинтересованите лица, не попадат в обхвата на *FTC Act*, освен ако не се вписват в рамките на некоректните или измамни практики. Следователно, *FTC Act* не се прилага вероятно за практиките на Интернет страница, който събира лични информации от потребителите, без обаче да се крие целта на събиране на тази операция или да се използват или разпространяват тези данни за цели, които могат да нанесат сериозни вреди на потребителите. От друга страна, Федералната търговска комисия понастоящем не е в състояние да изисква систематично от фирмите, които събират информации по Интернет да се присъединят към някой механизъм за защита на личния живот или да се присъединят към някой от конкретните механизми⁽¹⁾. Но както вече бе посочено по-горе, дружество, което не спазва задълженията си за защита на личния живот, може да допусне по този начин измамна практика.

⁽¹⁾ Ето защо Федералната комисия за търговия декларира, в рамките на изслушване пред Конгреса, че вероятно ще са необходими допълнителни законодателни текстове, за да задължат всички американски страници по Интернет, които се занимават с търговия, да приемат конкретни практики, що се отнася до обективното информиране на потребителите (виж „Consumer Privacy на Интернет“), свидетелско показание, представено на 21 юли 1998 г. пред подкомитета за телекомуникации, търговия и защита на потребителите на Комитета за търговия на камарата на представителите на Съединените щати; този документ може да бъде консултиран на следния адрес: (www.ftc.gov/os/9807/privac98.htm). Федералната търговска комисия не е отклонила инициативата за изготвянето на подобно законодателство, за да могат дружествата, които са избрали кодекси за вътрешно регламентиране да докажат, че добрите практики по отношение на информацията в Интернет страниците са широко разпространени. В отчета за защита на личния живот по интернет, представен на конгреса през юни 1998 г. („Privacy Online: A Report to Congress“) (този документ може да се прочете на следния адрес: (www.ftc.gov/reports/privacy3/toc.htm)) Федералната търговска комисия препоръчва приемането на законодателни текстове, които да задължат търговските Интернет страници да получат родителското съгласие, преди да събират информация от децата до 13-годишна възраст (виж бележка 3 по-горе). Миналата година, Федералната търговска комисия констатира в доклада си озаглавен „Self-Regulation and Privacy Online: Доклад до Конгреса за Федералната търговска комисия Report to Congress“ (юли 1999 г., този документ може да бъде консултиран на следния адрес: www.ftc.gov/os/1999/9907/index.htm#13), че в областта на вътрешното регламентиране са получени задоволителни резултати и следователно реши в този момент да не препоръчва изготвянето на законови текстове.

През май 2000 г., Комисията предложи на Конгрес трети Доклад: „Privacy Online: Fair Information Practices in the Electronic Marketplace“ (www.ftc.gov/os/2000/05/index.htm#22). Този документ анализира проучването, което скоро е правено от Федералната търговска комисия относно Интернет търговските страници и спазването от тяхна страна на справедливи практики в областта на информацията. От друга страна съдържа препоръка (гласувана от мнозинството на Федералната търговска комисия), която призовава Конгреса да приеме законодателство, което да определи едно правово ниво за защита на лични живот за търговските Интернет страници, които се обръщат към потребителите.

Освен това, юрисдикцията на Федералната търговска комисия не обхваща некоректните или измамните маневри и практики, освен ако те са от „търговски“ характер. Предполага се, че събраните информации от търговските образувания, които правят промоция на стоки или услуги, включително информациите, събрани и използвани за търговски цели, отговарят на изискването за „търговия“. От друга страна, много физически лица или образувания могат да събират информация он-лайн без каквато и да било търговска цел и следователно могат да останат извън юрисдикцията на Федералната търговска комисия. Обратно, голям брой физически лица и фирми събират информация по Интернет без да преследват търговска цел, така че не попадат в компетенциите на Федералната търговска комисия. Пример за такова ограничение включва „дискусионните форуми“, ако се управляват от нетърговски субекти, по-специално от благотворителни организации.

Трябва да се отбележи също така че основната област на компетенции на Федералната търговска комисия в областта на търговските практики е подложена на редица законови пълни или частични изключения, което ограничава възможностите на Федералната търговска комисия да дава пълен отговор на проблемите за защита на личния живот по Интернет. Тези изключения се отнасят за голям брой дружества, които ползват много информации за потребителите, като банки, застрахователни дружества и авиокомпани. Както знаете, тези дружества попадат под компетенцията на други агенции на федерално или щатско ниво, по-специално на федералните агенции, натоварени с банковите въпроси и Департамента по транспорт.

По делата, които са от нейна компетенция, Федералната търговска комисия регистрира жалбите подадени от потребителите (по електронна поща, по телефон и отскоро, чрез Интернет страницата ѝ ⁽¹⁾ в центъра за отговор на потребителите (CRC). CRC регистрира всички жалби, подадени от потребителите, включително от тези, които живеят в държавите-членки на Европейския съюз. FCT Act позволява на Федералната комисия за търговия да постанови изправителни мерки чрез решение срещу всяко едно нарушение на споменатия закон, както и обезщетение за вредите, претърпени от потребителите. В случай на жалба се опитваме да проверим, че обвиненото дружество многократно е злоупотребявало с измамните практики, защото ние не решаваме индивидуални спорове в областта на потребителите. В миналото, Федералната комисия за търговия получи обезщетение (обезщетение) за гражданите на Съединените щати и на други страни ⁽²⁾. Федералната търговска комисия ще продължи, когато е необходимо, да упражнява компетенциите си, за да издейства обезщетения за гражданите на други страни, които са претърпели вреди от измамни практики, попадащи в юрисдикцията на Федералната търговска комисия.

Данни за работната заетост

В последното Ви писмо, вие искате допълнителна информация за правомощията на Федералната търговска комисия в областта на данните за работната заетост. Първо, искате да разберете дали Федералната търговска комисия може да вземе мерки по силата на раздел 5 срещу дружество, което твърди, че прилага принципите на личната неприкосновеност, но което предава или използва данни за работната заетост в противоречие с тези принципи. Бихме искали да Ви уверим, че внимателно прегледахме законодателните разпоредби, които определят мандата на Федералната търговска комисия, както и допълнителните документи и съдебната практика и заключихме, че Федералната търговска комисия има същите компетенции за данните свързани с работната заетост, както за всяка друга информация по раздел 5 на Закона за Федералната търговска комисия ⁽³⁾. Другояче казано, можем да вземем мерки по отношение на данни, свързани с работната заетост, ако даден случай за защита на личния живот отговаря на критериите, които налагат вземането на изпълнителни мерки (некоректни или измамни практики).

Бихме искали също да разсеем съмненията, които може би съществуват по отношение на правомощията на Федералната търговска комисия да не взема изпълнителни мерки, когато дружество извършва измама на индивидуалните потребители. В действителност, както се вижда ясно от иска на Федералната търговска комисия в делото *ReverseAuction* ⁽⁴⁾, Федералната търговска комисия завежда дело при случаите, които се отнасят за личния живот, когато в рамките на предаването на данни между дружества, едно от заинтересованите дружества извършва нарушение по отношение на другото дружество, нанасяйки евентуално вреда на потребителите и на самите дружества. Ние смятаме, че става дума за конфигурация, където въпросът за данните за работната заетост може да се постави с голяма вероятност, защото данните от този род, които се отнасят за европейските граждани се предават от европейски дружества на американски дружества, които са поели задължението да спазват принципите на личната неприкосновеност.

Държим да посочим, че при някои обстоятелства, полето на действие е доста ограничено, особено, когато делото е разглеждано в рамките на традиционния трудовоправен спор (най-често става дума за рекламация или арбитраж или за жалба, подадена пред *National Labor Relations Board* за измамна практика в областта на трудовото право). Такъв би бил случаят, примерно, ако работодателят е поел задължението по отношение на използването на личните данни в

⁽¹⁾ Виж <https://www.ftc.gov/ftc/complaint.htm> за консултация на формуляра за подаване на жалбата чрез страницата на Федералната търговска комисия.

⁽²⁾ При едно дело в последно време на финансова пирамида по Интернет, Федералната търговска комисия получи възстановяването на цялата сума от около 5,5 милиона долара за 15 622 потребители. Те живеяха в Съединените щати и седемдесет други страни (виж www.ftc.gov/opa/9807/fortunar.htm; www.ftc.gov/opa/9807/ftcrefund01.htm).

⁽³⁾ Трябва все пак да се отбележи едно изключение (което изрично е посочено в законодателните разпоредби, които определят мандата на Федералната търговска комисия): компетенциите предоставени от закона за Федералната търговска комисия на тази комисия в областта на „търговските“ практики съжителстват с конституционните правомощия на Конгреса по силата на клаузата за търговията [*United States v. American Building Maintenance Industries*, 422 US 271, 277 n. 6 (1975)]. Областта на компетенцията на Федералната търговска комисия обхваща следователно практиките, които се прилагат за работната заетост от фирмите областите на международната търговия.

⁽⁴⁾ „Online Auction Site Settles Федералната търговска комисия Privacy Charges“, прескомюнике на Федералната търговска комисия (6 януари 2000 г.), което може да бъде консултирано на следния адрес: <http://www.ftc.gov/opa/2000/01/reverse4.htm>.

рамките на колективен трудов договор, а служител или профсъюз обяви, че този работодател не спазва споменатия договор. Федералната търговска комисия, вероятно, няма да се включи в подобен казус ⁽¹⁾.

Компетенции по отношение на системите за „одобрение“ (seal programs)

Вие питате също така, дали Федералната търговска комисия е компетентна що се отнася до системите за „одобрение“, които позволяват да се управляват механизмите за разрешаване на спорове в Съединените щати, когато тези системи злоупотребяват с функцията си за прилагане на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“ и когато разглеждат индивидуални жалби, след като - технически - тези органи са с нестопанска цел. За да се определи дали дадено дружество, което твърди че е с нестопанска цел, попада в юрисдикцията на Федералната търговска комисия, ние проверяваме внимателно дали това дружество, при положение, че то не търси само начин да извлече полза за себе си, спомага за извличането на ползи за членовете си. Комисията успешно доказа, че е компетентна в тази област и Върховният съд на Съединените щати потвърди единодушно на 24 май 1999 г., че Федералната търговска комисия има юрисдикция по отношение на частна асоциация с нестопанска цел, която обхваща местни групи на зъболекари в едно дело в антитръстовата политика (*CaliforniaDental Association v. Federal Trade Commission*). Съдът прецени, че:

„FTC Act трябва да се отнася не само за дружествата, които се опитват да получат печалба за собствена сметка (15 U.S.C., § 44), но и за дружествата, които се стремят да получат печалби за сметка на своите членове. (...) Оказва се трудно за явяване, че Конгресът е пожелал приемането на толкова тясно понятие за организациите за помощ, тъй като подобно ограничение ще доведе до избягване на юрисдикцията, когато предназначението на FTC Act би наложило прилагането й“.

Така, че за да прецени дали тя може да съди частно дружество „с нестопанска цел“, което управлява система за одобрение, Федералната комисия за търговия трябва да разгледа конкретно до каква степен едно подобно дружество позволява на членовете си да извличат печалби. Ако споменатото дружество управлява своята система за одобрение по такъв начин, че да получава печалба за членовете си, много вероятно е Федералната търговска комисия да постанови, че е компетентна. От друга страна, Федералната търговска комисия вероятно ще може да упражни своята юрисдикция върху системите, които злоупотребяват като твърдят, че действат като субект с нестопанска цел.

Защита на личните данни „извън мрежата“

На трето място, Вие си спомняте, че в предишната ни кореспонденция, въпросите бяха предимно фокусирани върху защитата на личния живот в дейността по мрежата „on line“. Ако тази област действително е една от основните грижи и задачи на Федералната търговска комисия, тъй като тя е един от основните елементи за развитието на електронната компютърна търговия, да не забравяме, че FTC Act е от 1914 г. и се прилага също за дейности извън Интернет мрежата. Следователно, ние сме упълномощени да преследваме дружествата, които упражняват търговски некоректни или измамни практики по отношение на защитата на личния живот на потребителите ⁽²⁾. Всъщност, в едно дело от миналата година, от компетенцията на Федералната търговска комисия, (Федерална търговска комисия v. *TouchTone Information Inc.*) ⁽³⁾ „търговец на информации и данни“ е натоварен да продаде незаконно поверителни данни за финансовото състояние на някои потребители. Федералната търговска комисия посочи, че *TouchTone* беше получил тези данни под фалшив претекст, като се е прибягвало до проучвателни техники, използвани първоначално от частни анкетьори, за да се получат лични данни, най-вече по телефона. За това дело, заведено на 21 април 1999 г. пред един Федерален съд на Колорадо, прокурорът постанови със заповед възстановяването на всички печалби, придобити в нарушение на закона.

Припокриване на юрисдикции

Накрая, Вие задавате въпроса за застъпването на компетенциите между Федералната търговска комисия и другите заинтересовани агенции. Ние установихме тесни работни отношения с много други агенции, включително и с федералните агенции, които упражняват надзор над банковите дейности и Главните прокурори на Щатите. Ние често

⁽¹⁾ Въпросът да се разбере, дали дадена практика влиза в противоречие с трудовото право или с колективния договор е технически проблем, който обикновено е от компетенциите на специализираните съдилища, по-специално на арбитражните инстанции и National Labor Relations Board (NLRB).

⁽²⁾ Както знаете, Fair Credit Reporting Act дава също правомощия на Федералната търговска комисия за защитата на поверителността на личните данни от финансов характер в областта на приложение на закона и Федералната търговска комисия наскоро взе решение свързано с този проблем („In the Matter of Trans Union“, досие № 9255, 1 март 2000 г., прес-комюнике и становище, които могат да бъдат намерени на следния адрес: www.ftc.gov/os/2000/03/index.htm#1).

⁽³⁾ „Civil Action 99-WM-783 (D Colo.)“, на разположение на следния адрес: <http://www.ftc.gov/opa/1999/9904/touchtone.htm> (в очакване на временно решение за споразумение).

пъти координираме следствията, за да използваме по-добре ресурсите, с които разполагаме в случай на застъпване на компетенциите. От друга страна, често пъти възлагаме следствените действия на федералните агенции или на държавните агенции.

Надявам се, че този преглед ще Ви бъде полезен. Оставам на Ваше разположение за допълнителни сведения.

С уважение,

Robert Pitofsky

ПРИЛОЖЕНИЕ VI

John Mogg
Директор, Генерална Дирекция XV
Европейска комисия
Office C 107-6/72
Rue de la Loi 200
B-1049 Bruxelles

Господин Генерален директор,

По молба на американския министър по търговия, Ви предоставям това писмо, за да Ви обясня ролята на министъра на транспорта при защитата на личния живот на потребителите по отношение на информацията, които последните дават на авиационните компании.

Именно той одобрява прилагането на принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, която позволява на авиационните компании да спазват разпоредбите на европейската директива. Департаментът признава, че тези мерки могат да бъдат ефективни, само ако авиационните компании изпълняват действително своето задължение да спазват принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, предвидени от сферата на неприкосновеност. В това отношение, саморегулирането би трябвало да се подсили от наказателни мерки. Следователно, Департаментът ще се позове на своя авторитет, за да упражнява надзор на защитата на потребителите и да гарантира, че авиационните компании ще спазват задълженията си в областта на защитата на личния живот по отношение на обществеността. Той ще разглежда жалбите за предполагаемо неспазване на поетите задължения, които ние получаваме от организациите за саморегулиране и другите, включително от държавите-членки на Европейския съюз.

Департаментът е упълномощен да вземе мерки за прилагане в тази област, по силата на глава 49, раздел 41712 на U.S.C., който забранява на превозвач „всяка некоректна или измамна практика или всеки акт на неलोялна конкуренция“ за продажба на въздушни транспортни услуги, която би могла да нанесе вреда или риск за потребителя. Раздел 41712 е изработен по модела на раздел 5 от *FTC Act* (15 U.S.C. 45). Все пак, въздушните превозвачи са освободени от силата на разпоредбите на раздел 5 на закона от *FTC Act* по силата на глава 15, раздел 45, а), 2 от U.S.C.

Поверените ми служби разглеждат делата и придвижват производствата в някои случаи по силата на глава 49, раздел 41712 на U.S.C. (виж примерно следните постановления: 99-11-5 на Департамента на транспорта на САЩ от 9 ноември 1999 г.; 99-8-23 от 26 август 1999 г.; 99-6-1 от 1 юни 1999 г.; 98-6-24 от 22 юни 1998 г.; 98-6-21 от 19 юни 1998 г.; 98-5-31 от 22 май 1998 г. и 97-12-23 от 18 декември 1997 г.). Ние разглеждаме този род дела на основата на нашите лични разследвания и на официалните или неофициални иски, подадени от физически лица, пътнически агенции, авиационни компании и американски и чуждестранни административни органи.

Бих искал да обърна Вашето внимание върху факта, че неспазването от страна на превозвача на личния характер на съобщените информации от пътник на пръв поглед не представлява нарушение на раздел 41712. И все пак, от момента в който даден превозвач публично е поел задължението да съблюдава принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, които гарантират защитата на личните данни, съобщени от потребителя, Департаментът може да приложи правомощията си по силата на раздел 41712, за да осигури спазването на тези принципи. Следователно, когато даден пътник съобщи информация на превозвач, който е поел задължението да спазва принципите „сфера на неприкосновеност на личния живот“, всяко едно нарушаване на това задължение може да навреди на потребителя и ще бъде нарушение на раздел 41712. Поверените ми служби ще разглеждат с предимство този род казуси и ще придвижват веднага съдебните производства в случаите на явно нарушение. Ние информираме Департамента по търговия за резултатите от тези дела.

Неспазването на разпоредбите на раздел 41712 може да доведе до издаването на забранителни заповеди и на гражданско-правни санкции за нарушение на тези заповеди. Въпреки, че нямаме компетенциите за отпускане на обезщетения или на парични репарации на жалбоподателя, ние сме упълномощени да санкционираме и да осигуряваме изпълнението на решенията, взети след следствието и разглеждания казус в Департамента, които преследват отпускането на обезщетения в натура на потребителите като обезщетение под формата на парична санкция, платима по друг начин. Така процедирахме в миналото и продължаваме и ще продължаваме да го правим в рамките на сферата на неприкосновеност на личния живот, когато обстоятелствата го налагат. Повтарянето на нарушенията по раздел 41712 от страна на американска авиационна компания поставя под съмнение добрата воля на компанията по отношение на спазването на поетото задължение. В крайни случаи, може да се реши, че тя не е в състояние да изпълнява работата си и, следователно, рискува да загуби лиценза си за експлоатация. (Виждат се разпореденията на Департамента на транспорта на САЩ 93-6-34 от 23 юни 1993 г. и 93-6-11 от 9 юни 1993 г. Въпреки, че това дело не се вписва в раздел 41712,

то доведе до изземването на лиценза за експлоатация на превозвач за пълно нарушение на разпоредбите на федералния закон за въздушен транспорт (*Federal Aviation Act*), на едно двустранно споразумение и на вътрешния правилник на Департамента.)

Надявам се, че тази информация ще Ви бъде полезна и оставам на Ваше разположение за допълнителни сведения.

С уважение,

Samuel Podberesky

Заместник-генерален съветник
„Aviation Enforcement and Proceeding“

ПРИЛОЖЕНИЕ VII

Имайки предвид член 1, параграф 2, точка б), американските държавни органи, упълномощени да разглеждат жалбите и исковите или да изискват изправителни мерки срещу некоректните или измамните практики, както и да изискват обезщетение за вредите, понесени от съответните лица, независимо от страната на тяхното пребиваване или тяхната националност, в случай на неспазване на принципите приети съгласно ЧЗВ, са:

1. Федералната търговска комисия
2. Департамента по транспорта.

Компетенциите на *Федералната търговска комисия* са по силата на раздел 5 от *Закона за Федералната търговска комисия*. Не са от компетенцията на *Федерална търговска комисия* по силата на раздел 5: банките, спестовните и заемните дружества, кредитните съюзи, телекомуникационните дружества и между-шатските транспортни обществени превозвачи, въздушните превозвачи, експедиторите и складовите оператори. Дори и да не са изрично цитирани в списъка за изключенията по раздел 5, застрахователните дружества попадат в обхвата на закона *McCarran Fergusson* ⁽¹⁾ на регламентацията за застраховките на различните щати. Независимо от това, разпоредбите на *FTC Act* се прилагат за сектора на застраховките при положение, че тази дейност не е регламентирана от закон на някой щат. *Федералната търговска комисия* има и правомощието във връзка с некоректните или измамните практики, допускани от застрахователните дружества в рамките на дейности, които не са присъщи на сектора за застраховките.

Департаментът по транспорта на САЩ функционира въз основа на компетенцията по силата на глава 49 от *Кодекса на САЩ (United States Code)*, раздел 41712. Департаментът по транспорта разглежда случаите въз основа на собствените си разследвания, както и официалните и неофициални жалби от физически лица, пътнически агенти, авиационни линии, американски и чуждестранни държавни агенции.

⁽¹⁾ 15 U.S.C. § 1011 и следващи.